

İSTANBUL
İL MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

İSTANBUL - BÜYÜKÇEKMECE
İLÇE MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

BÜYÜKÇEKMECE
MİMAROBA ORTAOKULU

MİMAROBA ORTAOKULU

KALEMİMİZDEN İNCİLER

KALEMİMİZDEN
İNCİLER

BÜYÜKÇEKMECE
MİMAROBA ORTAOKULU
ÖĞRENCİLERİ

KALEMİMİZDEN İNCİLER

BÜYÜKÇEKMECE MİMAROBA ORTAOKULU

Koordinatör Öğretmen: Sariye İŞLER

Resimleyen: Feraye Suna TORUN

Grafik Tasarım: Gökhan ERTÜRK

YAZARLAR:

Elif HAMİTOĞLU
Fatih Mehmet TEZCAN
Deniz UĞUR
Gönül Feyza KUYUCU
Eymen Metehan ŞAHMAROĞLU
Ela MOTORCU
Ömer UYKUTAN
Defne KANDİŞ
Feraye Suna TORUN
Mehmet KÜÇÜKAY
Deniz Nuri ELDEN
Ecre UÇAN
Nevahan KÜÇÜK
Irmak VARDAR
Ela Zeynep SOYSAL
Kudret Toprak ÇINAR
Irmak YILMAZ
Ceyda CANDAN
Şevval TAŞOVA
Meriç KARA
Nurcan CAN
Alperen ÇELİK
Mert Ali SAĞIR
Mira VARDI
Buse ABDAN
Neslihan Azra DEMİR
Zeynep Ecrin ASLAN
Gökçen YÜRÜK
Berin BAYCAN
Yağmur İrem ERCAN
Merve CAN
Zeynep ÖZTÜRK
Aslıhan ASLAN
Zeynep KORUCU
Duru Destina ALKAN

İÇİNDEKİLER

1.ÇEVREYİ KURTARMA FİKRİ	7
2.FINDIK'IN PIŞMANLIĞI	11
3.VATAN İÇİN	12
4.YAŞIYOR O KALBİMDE	13
5.ACI GÜNLER	14
6.SUYU TASARRUFLU KULLANMALIYIZ.....	16
7.2023 YAZ TATİLİM	17
8.SAYGI	18
9.DOĞA NEREDESİN?.....	19
10.ÇANAKKALE GEÇİLMEZ	20
11.YURDUNDAN UZAKTA	21
12.KARTAL İLE BÜLBÜL.....	22
13.SEVGİ VE SAYGININ ÖNEMİ	23
14.KAHRAMAN AYI İLE CEVİZ.....	24
15.BUNLAR BAHANE Mİ?.....	25
16.PAYLAŞMANIN ÖNEMİ.....	26
17.YAĞMURLU BİR GÜN	27
18.GERÇEK ARKADAŞLIK.....	28
19.DOĞANIN İÇİNDEYM.....	30
20.KORUYALIM DOĞAYI.....	31
21.LEYLEK MEVSİMİ... ..	32
22.İNSANLIĞIN SONU.....	34
23.HAYVAN SEVGİSİ	35
24.ÜÇ MERAKLI KUZEN	36
25.KURTULUŞUN İŞİĞİ	37
26.DOSTUM	38
27.KRALIN KIZINA DERSİ	39
28.MACERACI DOSTLAR	42
29.İYİLİK HER ŞEYDEN ÜSTÜNDÜR.....	46
30.ÜÇ KEDİ, BİR İNSAN.....	48
31.VOLEYBOLUN KARANLIĞINDAN AYDINLIĞINA.....	49
32.ÖYLE DEVLET Kİ BU	21
33.İLK GÜN.....	52
34.ZAMAN BEKLEMEZ	53
35.BAZEN YENİLMEK GEREKİR	54
36.ŞİHİRLİ PUSULA	55
37.KRALIN MUTLU SONU	57

ÖN SÖZ

İstanbul İl Milli Eğitim Müdürlüğünün yürüttüğü “Geleceğin Yazarları” projesi kapsamında Büyükçekmece Mimaroba Ortaokulu olarak öğrencilerimizle başladığımız ve yürüttüğümüz uzun soluklu bir emeğin ürünü olan eserimiz bir nihayete ulaştı.

Çocuklarımız, hem derslerimizde hem de ders dışında kalemlerine ve kâğıtlarına sarılıp duygularını, düşüncelerini, hayallerini, izlenimlerini yazdılar. Yazdıkları çalışmalar; şiir, deneme, söyleşi, hikâye, anı, masal, fabl gibi türlerde karşımıza çıktı. Bu türlerde yazarken gerek Türkçe ders kitabımızdaki temalara gerekse ulusal-evrensel değerlere vurgu yapan konuları da işlemeye özen gösterdiler. Yazdıkları türlerde doğa- çevre bilinci, hayvan sevgisi, vatan sevgisi, zamanın değeri, dostluk, arkadaşlık, saygı, doğruluk, dürüstlük, yardımseverlik gibi konuları işleyerek bu konulara dikkat çektiler.

Öğrencilerimizin yazarlığa, şairliğe ilk adımları saydığımız bu çalışmalarını bir araya getirip kitaplaştırmanın heyecanını yaşıyoruz. Ayrıca öğrencilerimizin yazdıkları yazıları, şiirleri siz değerli okurlarımızla buluşturmanın gururunu yaşamaktayız.

Bu projenin koordinatör öğretmeni olarak, koordinatörlüğünü yaptığım projede bize her türlü desteği sunan Okul Müdürümüz Sayın Gürkan Bayoğlu'na, kitabımızın hem grafik tasarımını yapan hem de oluşumu esnasında karşımıza çıkan tüm teknik aksaklıkları halleden Bilişim Teknolojileri Öğretmenimiz Gökhan Ertürk'e, öğrencilerinin çalışmalarının bana ulaşmasını sağlayan Türkçe öğretmeni arkadaşlarıma, eserleriyle kitabımızın oluşmasını sağlayan ve asıl kahramanlarımız olan sevgili öğrencilerime teşekkür ederim.

Sariye İŞLER
Türkçe Öğretmeni

ÇEVREYİ KURTARMA FİKRİ

Zamanın birinde bir hayvan kasabası varmış. O kasabada herkes mutlu bir şekilde yaşamış. Bir gün kasabanın öğretmeni Ceylan Hanım yine okula gidiyormuş. O gün bir değişiklik yapıp dere kenarından geçmek istemiş.

Oradan geçerken arkadaşı sazanla karşılaşmış. Selamlaşmışlar, hal hatır sormuşlar fakat sazan o gün çok mutsuzmuş. Ceylan Hanım bu mutsuzluğunun nedenini sormuş. Sazan da başlamış anlatmaya:

“Sorma ceylan kardeş sorma, suyumuz tavşanın yeni açılan çikolata fabrikasından dolayı kirlenmekte. Eğer bu şekilde devam ederse buradan taşınmamız gerekecek. Ceylan Hanım bu duruma çok üzülmüş ve bu duruma bir çare bulmak istemiş. Okula vardığında kafasında hâlâ bu konu varmış. Okul kapısından içeri girerken öğrencileri atla kirpiyi görmüş fakat kirpi ağlıyormuş. Ceylan Hanım hemen yanına gelmiş ve sormuş.

“Kirpicğim, neden ağlıyorsun yoksa biri bir şey mi yaptı? Kirpi ağlamaklı bir sesle cevaplamış: “Öğretmenim bu sabah yeni açılan Bay Tavşan’ın Çikolata Fabrikası’ndan dolayı toprak altındaki tünelimiz yıkıldı. Hepimiz sağ salim çıktık fakat artık kalacak bir evimiz yok. Ceylan Hanım sormaya devam etmiş: “Peki, nerede kalacaksınız?”

“Arkadaşım atın evinde kalacağız. Ceylan çok kızmış bu olanlara. Artık şu Bay Tavşan’ın Çikolata Fabrikası’nın sebep olduğu bu kötü olaylar için onu uyurma zamanı gelmiş. Yanına öğrencileri at ve kirpiyi alarak sınıfa girmiş. Derste öğrencileriyle bu konuyu konuşmaya karar vermiş. Sınıfa girdikten sonra tahtaya şu soruyu yazmış: “Çevre kirliliği için ne yapmalıyız?” Sınıfın bilmişi bukaalemun hemen, parmak bile kaldırmadan, sormuş:

“Öğretmenim bizim bugün zarflara geçmemiz gerekmiyor mu?” Ceylan Hanım soğukkanlı bir şekilde cevap vermiş:

“Derslere bugünlük ara verelim. Birazcık da çevremiz için neler yapabileceğimiz hakkında konuşalım.” demiş. Öğrencilerin çoğu bu konuda uzun süre düşünmüş. Sonunda birisi parmak kaldırmış. Ceylan Hanım papağana söz hakkı vermiş:

“Öğretmenim, bence ilk önce sorunun ne olduğunu bulmalıyız yani çevremizin neden kirlendiğini bulmalıyız. Ceylan Hanım ardından söze girmiş.

“Arkadaşınız çok doğru bir noktaya parmak bastı. Bu sorunun sebebi Bay Tavşan’ın Çikolata Fabrikası. Çevremizi çok fazla kirletiyor. Papağan anahtar kelimeyi bulduğu için diğerlerinin fikir üretmesi kolaylaşmış. Tam Ceylan Hanım kediye söz hakkı verirken zil çalmış. Herkes cevap vermek için heyecanla beklerken beş dakika daha beklemek tüm sınıfı üzmüş. Beş dakika sonra öğrencilerin çoğu neler söyleyeceğini not alıp öğretmenlerini beklemişler. Ceylan Hanımgeldiğinde kedi sevinçle söze başlamış:

“Öğretmenim, herkesin bildiği bir sosyal medya uygulamasından bir kamu spotu yapabiliriz.” Bu fikri bazıları beğenmiş, bazıları beğenmemiş. Bu sefer parmak kaldıran kedi ile her zaman kavga eden köpekmiş. Ceylan Hanım ona da söz vermiş.

“Öğretmenim, bu kirliliğin sebebi Bay Tavşan’ın Çikolata Fabrikası olduğu için bence kapanması için bir imza kampanyası başlatabiliriz.” Bu fikri de bazıları beğenmiş, bazıları beğenmemiş. Son olarak da öğretmenleri sincabı kaldırmış.

“Öğretmenim ben iki fikrin de uygulanabileceğini düşünüyorum fakat bence kedinin fikri için çok erken. Onun yerine Bay Tavşan’ın Çikolata Fabrikası’na bir ziyaret yapıp ona çevreyi kirletmemesi için önerilerde bulunabiliriz. Mesela bacalarına filtre takılabilir.” Herkes bu fikri beğenmiş ve sincabı alkışlamış. Ceylan Hanım da bu fikrin üzerine,

“Yarın Bay Tavşan’ın Çikolata Fabrikası’na bir gezi yapmaya ne dersiniz?” demiş. Hepsi bir ağızdan evet, diye bağırılmışlar.

Birkaç dakika sonra Ceylan Hanım dahil herkes pandaya kızgın bir şekilde bakmaya başlamış. Çünkü pandanın elinde Bay Tavşan’ın Çikolata Fabrikası’ndan pembe yumurta şeklinde bir çikolata varmış. Tam da yemeye çalışırken yakalanmış. Panda durumu açıklamaya çalışmış:

“Ya ne yapayım, zaten bir derstir kendimi zor tutuyorum, başka yemeğim de yok, ne olur yiyeyim!” Tüm sınıf gülmeye başlamış ve zil çalmış. Okul bittiğinde Ceylan Hanım Müdür Bay Baykuş’un yanına gitmiş. Olanları ona anlatmış. Bu durumdan dolayı da yarın sınıfıyla Bay Tavşan’ın Çikolata Fabrikası’na gitmek için izin istemiş. Bay Baykuş ise renkli benekli kravatını düzelterek,

“Çevre benim kırmızı çizgidir. Bir şey olmasına katiyen izin vermem. Bunun için istediğini benden izin almadan yapabilirsin.” demiş. Ceylan Hanım bu duruma çok sevinip Bay Baykuş’a teşekkür etmiş ve müdür odasından çıkmış. Ertesi gün Ceylan Hanım öğrencilerini alıp Bay Tavşan’ın Çikolata Fabrikası’na gitmiş. Fabrikaya ulaştıklarında onları ilk karşılayan fabrikanın güvenliğiymiş. Güvenlik Kartal Bey sıcak kahvesini yudumluyormuş. Kartal Bey Ceylan Hanım’ı görünce şaşırılmış. Ceylan Hanım patronları için geldiklerini söylemiş ve eklemiş:

“Kartal Bey, bana patronunuz Bay Tavşan’ı çağırabilir misiniz?” Kartal Bey "Tabii ki" diyerek Bay Tavşan’ı aramış. Bir müddet sonra Bay Tavşan güvenlik kulübesine varmış. Bay Tavşan daha selam vermeden konuşmaya başlamış:

“Gezi fiyatımız 550 TL'dir fakat sizin için 500 lira olur.” Ceylan Hanım:

“Ben buraya gezi ayarlamak için gelmedim.” Bay Tavşan’ın gözleri açılmış ve meraklı bir seslesormuş:

“Eeee niçin geldiniz o zaman?” Ceylan Hanım yaşanan olayları anlatıp şu sözleri söylemiş:

“İşte sizin bu atıklarınız tüm canlıları kötü etkiliyor ama bunu engellemek isterseniz ilk önce küçük bir adım olarak bacalarınıza filtre takılabilir.” demiş. Bay Tavşan Ceylan Hanım’ın sözünü keserek,

“Asla böyle bir şey yapmam. Bir filtre taksam kim bilir kaç para tutar? Kimse umurumda değil. Yaşadıkları şeyler onların sorunu. Ben işime ve kazanacağım paraya bakarım.” diyerek oradan uzaklaşmış. Ceylan Hanım kızgın bir sesle,

“Bana başka bir çare bırakmadınız Bay Tavşan. Kediciğim sanırım senin planını uygulayacağız. İşe sosyal medyadan başlayacağız. Böylece Ceylan Hanım ve öğrenciler okula doğru yol almışlar. Bu olaylara kulak misafiri olan Bay Tavşan’ın Çikolata Fabrikası’nda çalışan Bayan Tavuk da Bay Tavşan’ın yaptığına çok kızmış ve çalışan diğer tavuklara da anlatmış. Tavuklarda aynı Bayan Tavuk gibi buna çok kızmışlar. Hepsi ne yapacaklarına karar vermiş. Bir grev başlatacaklarmış. Tüm tavuklar ertesi gün için Bay Tavşan’ın çevreye verdiği zararı durdurmasıyla ilgili pankartlar hazırlamışlar.

Sabah olduğunda iş yerlerine girmeyip iş yerinin kapısında greve başlamışlar. Bay Tavşan bunu görünce çılgına dönmüş. Hepsine işlerine geri dönmeleri için çağrıda Bunlar olurken de Ceylan Hanım ve öğrencileri somurtarak sınıfta oturuyorlarmış. Çünkü imza kampanyaları istedikleri gibi ses getirmemiş. Sadece kırk bir imza varmış. Onlar da zaten öğrencilerin velileri, okul müdürü ve Ceylan Hanım’mış. Ceylan Hanım her telefon bildirim sesinde bir umutla telefona bakıyormuş fakat sadece rastgele bir bildirim oluyormuş.

Ceylan Hanım’ın telefonuna yine bir bildirim gelmiş fakat bu sıradan bir bildirim değilmiş. Ceylan Hanım habere baktığında yüzünde bir gülümseme oluşmuş. Öğrenciler bunu görünce öğretmenlerinin başına üşüşmüşler. O an aynı gülümseme öğrencilerde de belirivermiş. Öğretmen beklenen sözü uzatmadan söylemiş:

“Çocuklar, Bay Tavşan’ın Çikolata Fabrikası’na gidiyoruz.” demiş. Çocuklar sevinçle yola koyulmuşlar. Geldiklerinde tavuklar hep bir ağızdan,

“Söz sizde Ceylan Hanım.” diye bağırılmışlar. Ceylan Hanım haber kamerasına bakarak şöyle söylemiş:

“Evet, hayvan kasabası halkı, kasabamızın daha fazla kirlenmemesi için sosyal medyadan fabrikanın kapatılması için imzanızı atın.” demiş. Bay Tavşan hariç herkes Ceylan Hanım’ı alkışlamış. Kampanya kısa sürede çok ses getirmiş. Bay Tavşan bu gidişattan ötürü çok telaşlanmış. Ceylan Hanım’dan kampanyayı bitirmesini istemiş. Ceylan Hanım ise ciddi ifadesini takınarak, “Ben size ne karşılığında bitireceğimi açıklamıştım. Siz beni ciddiye almamıştınız. Benim tek şartım çevreci bir fabrika.” diyerek noktayı koymuş. Bay Tavşan ise çaresiz bir biçimde, “Tamam, yapacağım.” demiş. Ceylan son bir kez sormuş:

“Tüm kameralar karşısında söz verir misiniz?”

“Söz veriyorum. Bu kampanya hem adımları karalıyor hem de ürünlerimin satışını durduruyor. Artık ben de çevreye zarar vermeden fabrikamı işleteceğim ” demiş. Ceylan Hanım da Bay Tavşan’ın sözünde durması koşuluyla kampanyaya destek veren herkese teşekkür ederek kampanyayı sonlandırmış.

Bay Tavşan hem fabrikasının çevreye zarar vermemesi için gerekli önlemleri almış hem de çevreye duyarlı birine dönmüş. Ayrıca Sazan Bey'den özür dilemiş, kirpi ailesinden hem özür dilemiş hem de evlerini tekrar yaptırabilmeleri için yeterli miktarda para ödemiş.

Peki, Ceylan Hanım ve sınıfına ne olmuş, biliyor musunuz? Kasaba Başkanı Aslan tarafından bu yaptıkları hareketten dolayı ödüllendirilip sınıfları da “çevre sınıfı” ilan edilmiş. Yani hayvan kasabasında “çevre” dendiği zaman ilk akla gelen şeylerden bir tanesi de “çevre sınıfı” olmuş.

Elif HAMİTOĞLU
7/A

FINDIK'IN PIŞMANLIĞI

Bir zamanlar, çok uzak bir ormanda, küçük bir sincap yaşarmış. Adı Fındık'mış. Fındık, ormanın en sevimli ve en yaramaz hayvanıymış. Her gün ağaçlarda zıplayıp, arkadaşlarıyla oynar, fındık toplar, eğlenirmiş ama Fındık, ormanın diğer hayvanlarına pek saygılı değilmiş. Onların yuvalarını karıştırır, yemeklerini çalar, onları korkuturmuş. Bazen de ormandaki çiçekleri koparıp yaprakları yırtarmış. Fındık, bunları yaparken çok eğlendiğini sanırmış. Ama aslında ormanın diğer hayvanları ondan çok rahatsız olur, üzülür, ona kızarmış.

Bir gün Fındık, yine ormanda dolaşırken büyük bir ağacın altında bir kovan görmüş. Kovanın içinde bal olduğunu anlamış. Fındık, balı çok severmiş. Hemen kovana doğru koşmuş. Ama kovanın sahibi olan arılar, Fındık'ı fark etmiş. Arılar, Fındık'ın yuvalarını karıştırdığını, çiçeklerini koparıp, bal yapmalarını engellediğini biliyorlarmış. Ona çok kızgınlarmış. Fındık, kovana yaklaştığında arılar, Fındık'a saldırmış. Fındık çok korkmuş. Arıların iğnelerinden kaçmaya çalışmış. Ama arılar Fındık'ı yakalamış. Her yerine sokmuşlar. Küçük Fındık çok acı çekmiş. Ağlayıp yardım istemiş. Ormandaki diğer hayvanlar, Fındık'ın sesini duymuşlar ama ona yardım etmemişler. Çünkü Fındık, onlara hep kötü davranmış, hiçbirine saygı göstermemiş. Onlar da Fındık'a saygı göstermemişler. Fındık, yalnız başına kalmış. Arıların elinden kurtulamamış.

Fındık, sonunda ormanda yaşayan diğer hayvanlara ve doğaya saygı duymak gerektiğini, onlarla dost olmak gerektiğini, onlara zarar vermemek gerektiğini öğrenmiş. Yaptıklarından dolayı çok pişman olmuş ama çok geç kalmış. Canı yana yana, ağlaya ağlaya, her yeri şiş ve kızarıklık halde evine dönmüş. Bir daha da ormandaki hiçbir canlıya saygısızlık etmemiş.

Fatih Mehmet TEZCAN
7/A

VATAN İÇİN

Suluk soluğa bir millet, düşmana koşuyor.

Gözlerden akan yaşlar, kanlara karışıyor,

Başımızda Mustafa Kemal duruyor.

Bu millet yılmıyor, vatan için savaşıyor.

Kadın erkek demeden herkes çarpışıyor,

Kurşunlar ise havada uçuşuyor,

Şehitlere beyaz kefen sarılıyor.

Bu millet yılmıyor, vatan için savaşıyor.

Mustafa Kemal'in önderliğinde savaş sürüyor.

Soğuk bir gecede sesler kesiliyor.

Şehitlerin kanlarına beyaz hilal ve yıldız iniyor,

Bu millet yılmıyor, vatan için savaşıyor.

Bu milletin gözyaşları boşa akmıyor,

Milletin gücü tek bir yürekte birleşiyor.

Al yıldızlı bayrak göndere çekiliyor,

Bu millet yılmıyor, vatan için savaşıyor.

Feraye Suna TORUN

7/C

YAŞIYOR O KALBİMDE

Belki yanımda değil, ışığım ilkeleri,
Belki göremem ama gösterir özgürlüğü,
Herkesin ideali Mustafa Kemal yolu,
Yaşamıyorsa bile, yaşıyor o kalbimde

Yurdumu düşmandan temizleyen,
Bakışları engin denizlere benzeyen,
Çocuk kalbimde sevgisi hiç bitmeyen,
Yaşamıyorsa bile, yaşıyor o kalbimde

Tüm özgürlük umutları onun sayesinde,
Tüm demokrasi adımları onun sayesinde,
Ülkemin kahramanı Mustafa Kemal Paşa'm
Yaşamıyorsa bile, yaşıyor o kalbimde.

Deniz UĞUR
7/B

ACI GÜNLER

Bundan yaklaşık kırk sene önceydi. Küçük kardeşim, daha dört-beş yaşlarındaydı. Babam bir trafik kazası nedeniyle ben sekiz yaşındayken vefat etmişti. O günden sonra (Belki de evin en büyük çocuğu ben olduğum içindir.) sürekli çalışmak zorundaymışım gibi hissediyordum. Derslerimde başarılı olmama rağmen sık sık okuldan kaçıp bizim Rafet Usta'nın yanında çalışıyordum. Aslında okuyup büyük adam olmak istiyordum. Ama ayaklarım beni Rafet Usta'ya götürüyordu.

Soğuk bir kış günüydü. Yine okuldan kaçmış, Rafet Usta'nın yanında ellerim patlayana kadar çalışmışım. Çok yorgundum. Ellerimin acısını soğuktan hissetmiyordum. Eve yaklaşmışım ki ekmek almayı unuttuğumu fark ettim. Geri dönmek zorundaydım. Evdekiler benim yüzümden aç bir akşam daha geçiremezlerdi. Bütün gücümü topladım ve fırına kadar gidebildim. Fırından ekmek alıp çıktıktan sonra hiç dermanım kalmamıştı. Birazcık dinlenmeye karar verdim. Köşedeki yuvarlak, küçük, beton bir taşın üzerine oturdum. Beton taş çok soğuktu. Hayatımda hiç bu kadar soğuk bir taş görmemişim. Fırından aldığım sıcak ekmeklerin kokusu etrafa yayılmaya başlamıştı. Dayanamayıp ekmekten bir parça koparıp ağzıma attım. Ekmeğin tadı çok güzeldi. Aynı annemin yaptığı ekmekler gibiydi. O sırada eski hayatımı hatırladım. Ne kadar da güzel bir hayatım vardı. Annemin o zamanlar sağlığı yerinde olduğu için her gün bize ekmek yapardı. O günlere geri dönebilmek için elimden geleni yapardım. Daha sonra saate baktım. Vakit ne kadar da çabuk geçmişti. Hemen oturduğum yerden kalktım.

Biraz dar ve تنها sokaklarda yürüdükten sonra kaldırımın bir köşesinde oturan kızıl, kısa saçlı, orta boylu, nefes almakta zorlanan, yüzünü kapatmış olan dilenci bir kadın gördüm. Dilenci kadın "Çocuklarımin karnı çok aç. Lütfen bir ekmek parası verin!" deyip duruyordu. O an kadına çok acıdım. Kadın gerçekten de bitap düşmüş gözüküyordu. Cebimi yokladım. Rafet Usta'nın verdiği bütün paralarla ekmek almışım. Elimdeki poşetin içindeki ekmeklere baktım. Kendime hâkim olamadan ekmekleri kadına uzattım. "Al teyze! Bende ekmek parası yok. Ama ekmek var." dedim. O sırada kadın bana baktı. Bu dilenci kadın benim annemdi! İnanın bana, kendi gözlerimle görmeseydim hayatta inanmazdım. Benim annem gururlu bir kadındı. Nasıl olur da dilencilik yapardı? Annem de beni gördüğüne epey şaşırılmıştı. "Bu ekmekleri nereden buldun?" dedi. O anda okuldan kaçıp Rafet Usta'nın yanında çalıştığımı söylemek zorunda kaldım. Annem bana kızmadı. Ama çok üzüldüğü her halinden belliydi. Annem ise bizim eski günlerdeki gibi rahat yaşayabilmemiz için birçok iş aramış ama sağlık durumu yerinde olmadığı için kimse ona iş vermemiş. Annem de bu nedenle dilencilik yapmak zorunda kalmış.

Annemle beraber eve doğru yürümeye başladık. Annem yol boyunca hiçbir şey demedi. Çok üzgün ve çaresiz gözüküyordu. Benim annem dünyanın en iyi annesiydi. Onun hakkını hayatta ödeyemedim. Eve vardığımızda yıkık dökük olan evimize baktım. Babam ölmeden önce çok görkemliydi. Herkes ona hayran kalırdı. Babam öldükten sonra küçük bir depremde bu hale girmişti. Daha sonra eve girdiğimde merdivenleri hızlı hızlı çıkıp (Merdivenlerimiz merdivenlikten çıkmıştı, her basamağı yıkıktı.) odama girdim. Ağlamak istiyordum. Sadece sabaha kadar ağlamak istiyordum. Zaten sabah olunca tekrar okuldan kaçıp saatlerce çalışacaktım. Bu benim kaderimdi. Çalışmaktan başka seçeneğim yoktu. Annem çok hastaydı. Dilencilik yapamazdı. Kardeşim ise daha bebek sayılırdı. Çalışmak zorundaydım.

Biraz rahatlamak adına yaşadıklarımın hepsini bir kâğıda yazdım. Bu beni biraz olsun rahatlatmıştı. O günden sonra her gün sıkıntılarımı yazmaya başladım.

İşte böyle başladı benim yazarlık hikâyem. Şimdi size komik geliyordur benim gibi ünlü ve zengin bir yazarın bu olayları yaşaması. Çok zor günler yaşadım. Hayatın acı gerçeğiyle çok küçük yaşta karşılaştım ben. Belki de yazılarımın bu kadar çok beğenilmesinin nedeni çektiğim bu acı dolu günlerdir, kim bilir...

Gönül Feyza KUYUCU

7/B

SUYU TASARRUFLU KULLANMALIYIZ.

Suyun hayatımızda çok büyük bir önemi vardır. Su olmadan hiçbir canlı yaşayamaz. Dünyamızın yaklaşık olarak dörtte üçü sudan oluşmaktadır ve bu suyun çok az bir kısmı tatlı sudur. Ama biz bu tatlı suyun %1'ine hatta çok daha azına ulaşabiliyoruz.

Günlük hayatta kullandığımız alet edevat, yiyecek içecek vb. hepsi dolaylı yoldan su tüketiyor. Mesela insanların bazılarının içe içe doyamadığı kahveden örnek vereyim. Kahve tarlada yetişip, sanayide işlenip fincanımıza gelene kadar toplamda 140 litre su harcanıyormuş, bu inanılır gibi değil! Araştırma verilerine göre ülkemizde kişi başına günlük ortalama 190 litre su harcanmakta ve yaz aylarında bir kişinin su harcama seviyesi günlük 210 litreye kadar çıkmaktadır.

Aşırı nüfus artışı da su tüketimini olumsuz yönde etkilemektedir. Türkiye genelinde su kullanımı tarımda %75, sanayide %10 ve evlerimizde %15 oranındadır. Düşünün, evlerimizde kullandığımız su, sanayide kullanılan sudan daha fazla! Ne yazık ki önemsiz gördüğümüz her kullanımda büyük su kayıplarına yol açarız: banyo, bulaşık, çamaşır, diş fırçalama, yemek...

Gerek artan nüfus gerekse yağışların yetersiz olması suya olan ihtiyacı artırmaktadır. Eğer su kullanımına dikkat edilmezse belgesellere konu olan su ihtiyacı ne yazık ki gerçekleşir. Sınıfça izlediğimiz "25 Litre" belgeselindeki gibi susuz kalacağımız günler gelir ve "sıfır günü" gibi su tüketimini sınırlı tutan uygulamalara geçmek zorunda kalabiliriz.

Daha iyi bir gelecek için suyu tasarruflu kullanmayı unutmamalım, önce kendimizden başlayarak gereksiz tüm kullanımların önüne geçelim; önemsiz gördüğümüz her ayrıntıda büyük bir su israfı olduğunu unutmayıp suyu bilinçli kullanalım.

Eymen Metehan ŞAHMAROĞLU
7/B

2023 YAZ TATİLİM

Uzun bir eğitim ve öğretim yılının ardından yaz tatiline çıkmıştık. Ben daha yaz tatili planı yapmadan ailem bana sürpriz bir yurt dışı tatili yapmıştı. Bir hafta sonra perşembe günü heyecanlı bir gece yolculuğuyla yola çıktık. Beş altı saatlik araba yolculuğundan sonra sınır kapısından geçtik. Ben çok heyecanlıyım. Ardından Bulgaristan'a gelmiştik. Çok mutluydum, önce şehrin merkezine inip dolaştık. Sonraki günlerde ise denize gittim, göle gittim ama bunlar beni çok heyecanlandırmamıştı çünkü etrafımdaki herkes Bulgarca konuşuyordu. Kimseyi anlamıyordum.

Ta ki o sabaha kadar bizim kaldığımız yerde birçok Türk ve Bulgar çocuk vardı. Ama çoğuyla anlaşamıyordum çünkü sadece Türk çocuklar bana Bulgarca'yı çevirebiliyordu. O sabah parkta kimse yoktu, sadece Bulgar bir kız vardı. O kızla Bulgarca bilmediğim için konuşamıyordum ama çok da sıkılmıştım ve tüm cesaretimi toplayıp yanındaki salıncağa oturdum. Biraz sallandıktan sonra ona "Hello!" dedim, o da bana gülümseyerek "Hello!" dedi. Onunla önce işaret diliyle anlaşmaya çalıştık, anlaşmıştık da ama biraz zor oluyordu. Sonra benim aklıma telefonumdaki çeviri geldi. Hemen annemlerin yanına gidip telefonumu aldım. Ne kız, ne de anneler anlamamıştı ne yaptığımı. Kızın yanına gidip çeviriden ona ismini sorup Bulgarca'ya çevirdim. O Bulgarca bunu duyunca çok sevindi, hemen ona nasıl yapılacağını anlattım. En son Bulgarca konuştu ve ismini söyledi. İsmi Sisi'ymiş, ilk önce duyunca çok şaşırdım ilk defa yabancı biriyle arkadaş olacaktım. Ben de büyük bir heyecanla ona kendi ismini söyledim. O da benim gibi çok şaşırdı. Onun sekiz yaşında olduğunu öğrendim ama benim için hiç sorun değildi çünkü birbirimizi çok sevdiğimiz her halimizden belliydi. Artık onunla bu şekilde iletişim kuruyorduk. Sonra babam geldi, benim onunla arkadaş olduğumu görünce onunla Bulgarca konuşmaya başladı. Ben hiçbir şey anlamıyordum, babam hem onunla konuşup hem de bana çeviriyordu. Sisi'ye körebeyi öğrettim. Beraber oynadık, yanımıza diğer Türk çocuklarda geldi. Hep beraber çok eğlenmiştik, bu sırada onlar da bana orada oynadıkları farklı oyunları öğrettiler. Ben çok beğendim o oyunları. Sonra beraber bakkala gittik, aşağı parklara indik. Bir de Sisi'nin bembeyaz bir atı vardı. Onu hep beraber sevdik, besledik. Parkta parendeler attık, bütün jimnastik hareketlerini denedik. Sisi'yle o kadar iyi anlaşmıştık ki sanki birbirimizi yıllardır tanıyor gibiydik. Fakat Bulgaristan'dan gitmemize son iki gün kalmıştı, Sisi'den ayrılacağım ve bir daha önümüzdeki yaz kadar göremeyeceğim için çok mutsuzdum.

Son günleri de hep beraber geçirdik, birbirimizi çok sevmiştik. Hatta o bana Bulgarca birkaç kelime öğretmişti ben de ona Türkçe birkaç kelime öğretmiştim. Gitmeden bir gün önce bize yemeğe geldi. Çok eğlenmiştik yemekte. Biz İstanbul'a dönmek için sabah 6'da kalkacağımız için onu sabah göremeyecektim. Gece yarısına kadar oturduk Sisi'yle. Ama artık onun gitmesi gerekiyordu, biz de sımsıkı sarılıp birbirimize baktık. Giderken üzgün olduğu o kadar belliydi ki...

Sonra Sisi gitti ve ben çok üzüldüm. Artık önümüzdeki yaz görecektim onu. Ve böylece İstanbul'a döndük, o hiçbir zaman aklımdan çıkmıyordu. Onun sayesinde böyle güzel bir yaz, güzel bir tatil geçirmiştik. 2024 yazında görüşmek ümidiyle bekliyorum tatili.

Ela MOTORCU
7/B

SAYGI

Saygı duymak; insanların birbirlerini anlaması, takdir etmesi ve değer vermesidir. Bu, karşılıklı olarak pozitif ilişkiler kurmamıza ve toplumumuzun daha huzurlu bir yer haline gelmesine yardımcı olur.

Saygı; başkalarının fikirlerine, inançlarına ve yaşam tarzlarına saygı göstermek anlamına gelir. Herkesin farklı bir geçmişi, deneyimi ve bakış açısı vardır. Bu nedenle herkesin kendine özgü bir değer ve önemi vardır. İnsanlara saygı duymak aynı zamanda empati kurmayı ve diğerlerinin duygularını anlamayı gerektirir. Bu, diğer insanların duygularını incitmeden ve onları anlayarak iletişim kurmamızı sağlar.

Sonuç olarak, insanlara saygı duymak, bireyler arasında sağlıklı ilişkiler kurmamıza yardımcı olur ve toplumsal uyumun sağlanmasında önemli bir rol oynar. Saygı, tüm insanların hak ettiği bir şeydir ve yaşadığımız toplumun daha iyi bir yer haline gelmesine katkıda bulunur.

Ömer UYKUTAN

7/B

DOĞA NEREDESİN

Seni göremeyince özliyorum.
Her sabah camdan dışarı bakıyorum,
Gri renkli sokaklarla karşılaşıyorum.
Seni unutamam diye üzerine binalar dikiyorlar,
Yerine sahtelerini koyuyorlar, seni unutturuyorlar.
Bir nefes, bir renk arıyorum; yoksun.
Doğa neredesin?

Sen varken kuşlar herkese neşe getirirdi,
Etrafımızı çiçekler sarardı.
Şimdi ise kuşların neşe veren sesini duymaz olduk,
Etrafımız betonla kaplandı.
O güzel günlerin değerini bilemedik.
Her gün biraz daha griye bulandık.
Doğa neredesin?

Defne KANDİŞ

7/B

ÇANAKKALE GEÇİLMEZ

Düşmanlar bir olmuş, Çanakkale Boğazı'nı sardılar.

Türk'ü tanımadan, kolay lokma sandılar.

Denizden dalga gibi geldiler, Nusret'in mayınlarıyla sarsıldılar.

Çanakkale geçilmez!

Denizde artık ne dalga kaldı, ne de martılar.

Karadan geldiler bu sefer, gökten mermi yağdırdılar.

İsabet eden kurşunlar, göğüslerde açtı derin yaralar.

Çanakkale geçilmez!

Öyle şiddetli bir savaş ki her yerde kopmuş uzuvlar.

Boğazın tapusuna elini sürenler, birer birer uğurlandılar.

Mustafa Kemal'in askerleri boğazı kanlarıyla suladılar.

Çanakkale geçilmez!

Çanakkale'yi sıradan toprak parçası sandılar.

Türk'ün ebedi vatanı olduğunu unuttular.

Unutmayın düşmanlar, Türk'e kefen biçilmez!

Çanakkale geçilmez!

Feraye Suna TORUN
7/C

YURDUNDAN UZAKTA

Babasının işi nedeniyle her defasında yurt dışına, Almanya'ya, gitmesi Emre'yi çok üzüyordu. Annesiyle yalnız kalıyorlar, okulu olduğu için de bir yere gidemiyorlardı. Aslında Emre bu durumdan pek şikâyetçi değildi. Çünkü çok sevdiği bir okulu ve vakit geçirmekten zevk duyduğu arkadaşları vardı. Babasının yılda birkaç kere gelip onlarla geçirdiği birer haftalık sürede ise çok mutlu bir çocuk oluyordu. Bu da doğrudu ama arkadaşlarıyla sevdiği oyunları oynamak, sohbet etmek, koşmak, eğlenmek de çok güzel şeylerdi. Bu durumdan en büyük rahatsızlığı Emre'nin annesi duyuyordu. Her zaman tam bir aile olamamaktan dert yanıyor, eşine çok kızılıyordu.

Babası son gelişinde işlemlerin tamamlanmak üzere olduğunu ve onları da yanına alacağını söylemişti. Annesinin içi içine sığmıyordu, her gün gitme planları yapıyor ve orada ne kadar mutlu olacaklarını anlatıyordu. Gideceklerinin öğrendiğinden beri Emre'nin tüm hevesi kaçmış, yüzünden düşen bin parça olmuştu. Evinden, okulundan, arkadaşlarından ayrılacak olmanın acısı yüreğine oturmuş, adeta dut yemiş bülbüle dönmüştü.

Emre o gün okuldaydı. Arkadaşlarıyla sohbet edip her an babasının onları çağırabileceğini anlatıyordu. Arkadaşları da yurt dışına hiç gitmedikleri için Emre'nin çok şanslı olduğunu söylüyor, boşuna üzüldüğünü ifade ediyorlardı. Kimse Emre'yi anlamıyordu. Yabancı bir ülkede ne yapacaktı?

O gün okuldan çıktıktan sonra günlerdir anlam veremediği huzursuzluğunun da nedenini öğrenecekti.. Annesi Emre'yi büyük bir sevinçle karşıladı. "Müjdemini isterim, müjdemini isterim! Babanın yanına gitmemizle ilgili resmi işlemlerimiz tamamlandı. Baban biletleri almış. İki gün sonra gidiyoruz." dedi. Emre olduğu yere çakılmış gibi hareket etmeden dakikalarca bekledi. Gitmeyi hiç istemiyordu. Ertesi gün okuluna gidip öğretmen ve arkadaşlarıyla vedalaştı ve göz yaşları içinde memleketinden ayrıldı.

Daha uçağa biner binmez bir yabancılik hissetti. Uçaktan inince artık tek tek konuşulan Türkçe kelimeler bitmiş yerini Almanca kelimelere bırakmıştı. Onları dış hatlar kapısında bekleyen babası heyecandan yerinde duramıyordu. Zar zor valizlerini alıp nihayet kapıdan çıkmışlardı. Onlara uzun uzun sarılan babası artık hasretliğin bittiğini söylemişti.

Babasının "evimiz" dediği bir apartman dairesine yerleştiler. Etrafta dillerini konuşan kimse yoktu. Uzun süre annesiyle kaldıkları apartman dairesinde pencerede babasının yolunu gözlüyor, sıkıntıdan patlıyordu. Televizyon kanallarındaki hiçbir program Türkçe olmadığı için onu da izleyemiyordu.

Emre'nin dil öğrenmesi için yazıldığı kursta kendisi gibi birkaç çocuk daha vardı ama o çocuklar başka ülkelerdendi. Kimse kimseyi anlamıyordu. Her geçen gün biraz daha içine kapanan Emre'nin yeni bir dil öğrenmeye niyeti de yoktu. Derste sürekli anlamadığı bir şeyler sıralayıp kendilerinden tekrar etmelerini isteyen öğretmenlerin olduğu okul ve küçük apartman dairesi arasında sıkışıp kalmıştı. Dilini bilmediği bir ülkede konuşamadığı için kendini garip hisseden Emre, ilk kez yurdundan uzakta yaşadığı bu duyguyu. Gözyaşlarını gizleme gereği duymadan saatlerce arkadaşları için, yurdu için, dili için ağladı.

Mehmet KÜÇÜKAY
7/C

KARTAL İLE BÜLBÜL

Bir ilkbahar sabahı ormanın birinde, kocaman bir kuş süzülüyormuş. Bu heybetli bir kartalmış. Onu tanıyan diğer kuşlar ona hep imrenirmiş.

Kartal dakikalarca hiç yorulmadan uçmaya devam etmiş ta ki aşağıda duran bülbülü fark edene kadar. Bülbülü görünce aşağıya inmiş. Anne bülbül oğluna uçmayı öğretmeye çabalıyormuş. Saatlerce uğraşmış fakat olmamış. Kartal aslında yardım amaçlı yanlarına gitmiş. Anne bülbül oğlunu korumak amacı ile bir anda kartalın üzerine atılmış. Kartal buna sinirlenmiş. Kartal aslında çocukları severmiş fakat bu kez damarına basılmış. Bülbüle:

“Sen ne yaparsan yap uçmayı öğrenemezsin! Öğrensen bile asla benim gibi uçamazsın. Sen bir bülbülsün asla bir kartal gibi süzülemezsin.” demiş.

Bunu duyan Bülbül çok üzülmüş ve umudunu kaybetmiş. Kartal arkasına bakmadan gitmiş. Bülbülün ağlama ve hıçkırık seslerini duymuş fakat geri dönmemiş. Aslında Kartal da kendisinin bu kadar acımasız ve umursamaz olduğunu bilmiyormuş.

Annesi bülbüle uçmayı tekrar tekrar denettirmiş ancak olmuyormuş. Aradan haftalar geçmiş. Bülbül nihayet uçmayı öğrenmiş. Aynı kartal gibi süzülüyormuş. Uçmuş, uçmuş nihayet kartalın yuvasını görmüş. Yuvasına vardığında bir de bakmış kartal yok. Etrafa bakmış yok. Tam döneceği anda kartalın yardım çığlıklarını duymuş. Aşağı bakmış kartal yerde yatıyormuş. Bülbül her ne kadar ona kızgın olsa da ona yardım etmek istemiş. Aşağıya inmiş ve yardım çağırılmış.

Bir süre sonra Doktor Tilki gelmiş. Kartalın kanadının kırıldığını ve tekrar uçamayacağını söylemiş. Sonra kartal bülbüle,

“Sana bu şekilde davranmamalıydım. Şu anda cezamı çekiyorum, lütfen beni affet!” demiş.

Aslında bülbül oraya uçmayı öğrendiğini söylemek için gelmiş fakat kartalı daha fazla üzmemek için söylememiş. Çünkü minik bülbül hem vicdanlı hem anlayışlıymış. Duygularına kendini kaptırıp başkalarını kırmazmış. Kartalın yaptıklarına rağmen yine onu kırmamış. Kartalın içinde bulunduğu durum acımış.

Kartal ise yaptıklarının farkındaymış. Bundan sonra bülbülün onu sık sık ziyaret edeceğini ve güzel sesiyle ona iyi geleceğini biliyormuş.

Ecre UÇAN
7/C

SEVGİ VE SAYGININ ÖNEMİ

Sevgi ve saygı dünyayı güzelleştiren, yaşama anlam katan en önemli değerlerimizdir. Dünyamız gerçekten sevgi ve saygı üzerine kurulmuş olsaydı ne savaş olurdu ne de kötülükler olurdu. Her ne kadar bazı insanların bunlardan haberi olmasa da bu değerler olmasaydı bizler de sadece maddi hayata değer vererek, manevi duygularını hiçe sayarak doğruları bulamayacaktık. Ruhumuzun beslenmesi için sevgi ve saygı gibi duygulara ihtiyacımız vardır. Bu duygular olmasaydı ne sevdiklerimizin ne de saygı duyduklarımızın kısaca “değer verdiklerimizin” bir önemi kalırdı.

Duygulardan uzaklaşmak yerine bize gerçekten saygı duyan ve seven insanlarla birlikte olmalıyız. Bu dünyada ne kadar iyi var ise o kadar da kötü vardır. Kötülüğümüzü düşünen insanlara zamanımızı harcamak yerine duygularımızın onlara karşı yoğunluklarını tartmalıyız, Bir insan bize ne kadar değer veriyor, bizi ne kadar önemsiyor, bilmeliyiz. Kötü günlerde de gerçek dostlarımızın farkına varırız. Zor zamanlarımızda yanımızda olan, bizi seven ve saygı duyan gerçek dostların farkına varırız. Gerçek dostlar da sevgi ve saygının derecesini belirler. Gerçekten sevenler, gerçek dostlarımız olur ve kötü günümüzde yanımızda olur.

İnsan hayatını olumlu yönde etkileyen ve insana değer katan en önemli faktörlerden biridir sevgi. Sevgi; yakınlaştıran, birleştiren ve bütünleştiren, ruhsal ihtiyaçları gideren, psikolojik dünyamızı iyileştiren bir değer olarak yaşamın her alanında etkin bir güce sahiptir. Bazı zamanlarda sevgiye duyulan “sevgi açlığı” sağlıklı ve verimli bir yaşamı zorlaştırır. Bu açıdan bakıldığında sevginin varlığı, bireysel ve toplumsal hayat için yaşamsal bir önem taşır. Sevgi bana göre değer görmektir ve değer vermektir. İnsan en başta sevdiği kişiye özen göstermeli, Sevgi de bir çiçek gibidir, özen ve ilgi ister. Eğer özen göstermezsek sevgisizlikten kururuz.

İnsan bu hayattaki en önemli ve özel canlıdır. Diğer canlılar konuşamaz, duygularını bizim gibi ifade edemez. Hayvanları eğitir, bitkileri budarız. Peki, insanları nasıl eğitiriz? Bizler hayvanlar veya bitkiler gibi değiliz, bizlerin kendi iradelerimiz ve aklımızı daha doğru bir biçimde kullanma yeteneğimiz vardır. Çabuk öğrenir, işimizde ustalaşırız. İşte, burada sevgi kadar saygının da önemi başlar.

Saygı, insanlar arasındaki ilişkinin temelini oluşturur. Sevgi, birlik ve beraberliğin olmazsa olmazıdır. Saygı yaşamımızın her alanında vardır; büyüklerimize, yaşlılara, anne-babamıza, inançlarımıza, değerlerimize, düşüncelerimize, doğaya, hayvanlara... Kısaca hayatımızda bulunan birçok şeye ve birçok insana saygımızı göstermeliyiz. Özellikle de büyüklerimize saygılı olmalıyız. Onlar bize yol gösterip bugünlere kadar edindiğimiz bilgileri ve değerleri bizlere öğrettiler. Onlar bizim yürüdüğümüz yola ışık oldular, aydınlık yol yaptılar ki biz de büyüdüğümüzde çocuklarımıza değerlerimizi aktarabilelim, biz de onların yollarına bir avuç olsa bile ışık olabilelim.

Hayatımıza bu kadar büyük anlamlar katan, bizi değerli kılan, bizi biz yapan saygı ve sevginin önemini bilmeli, gelecek kuşaklara bu değerleri taşımalıyız.

Nevahan KÜÇÜK
7/C

KAHRAMAN AYI İLE CEVİZ

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal, pireler berber iken. Ben anamın beşiğini tıngır mıngır sallar iken...

Çok uzak diyarlarda bir ayı yaşarmış. Bu ayı çok iyi, saygılı ve çok cömertmiş fakat ayının görünüşü çok korkutucuymuş. Tüm hayvanlar ayıdan çok korkarmış.

Bir gün ayı evine doğru yürürken karşısına ismi Badem olan bir tavşan çıkmış. Ayıya “İmdat, imdat! Karşımda çok kötü bir ayı duruyor. İmdat! Bana yardım edin. Kesin beni yiyecek.” demiş. Ayı bu durumda ne yapacağını bilememiş. Badem’e “Korkma Badem, ben sana zarar vermem. Ben de sizler gibi yardımseverim. Ben de bir canlıyım. Sana ne gibi bir kötülük yapabilirim ki?” demiş. Badem daha çok korkmuş. Tüm hayvanlar Badem’in yanına koşmuş. Sincap “İyi misin Badem, bu kötü ayı sana bir zarar vermedi değil mi?” demiş. Ormanın kralı aslan “Badem korkma, ben bu ayıya bir ders veririm.” demiş ve aslanın hizmetkarları kaplan ve çita ayıyı aslanın sarayına götürmüşler. Ayı çok mutsuzmuş çünkü aslında kendisi çok yardımsevermiş. Görünüşü korkutucu ve kötü diye ayıyı suçluyorlarmış. Ayı aslanın huzuruna gelince aslan “Anlat bakalım ayı, Badem’e niye zarar verdin? Ondan ne istedin?” demiş. Ayı “Ben ona bir zarar vermedim kralım. Badem birden bana zarar verme, diye bağırmaya başladı. Yeter artık! Görünüşüm korkutucu, diye bana çok kötü davranıyorsunuz. Ben de bir canlıyım.” demiş ve oradan uzaklaşmış.

Ayı evine doğru gitmiş ve aylarca evinden çıkmamış. Kış gelmek üzereymiş. Ayı kış uykusuna yatmak istemiyormuş çünkü canı çok sıkıkmış. Bir gün kendine “Dışarı çıkıyım da temiz hava alayım.” demiş ve aylar sonra yeniden dışarı çıkmış. Yolda yürürken kimsecikleri görememiş. Biraz daha yürümüş ve karşısına aynı onun gibi yavru bir boz ayı çıkmış. Boz ayı ağlıyormuş. Ayı boz ayıya ismini sormuş. Boz ayı “İsmim Ceviz” demiş. Ayı Cevize niye bu kadar üzgünsün, diye sorduğunda Ceviz “Ben aslında çok iyi ve yardımseverim fakat hayvanlar benim çok duyarsız olduğumu düşünüyorlar. Ben aslında iyiyim.” demiş ve ağlamaya devam etmiş. Ayı Ceviz’i teselli etmiş ve oradan ayrılmış. Biraz daha ilerlediğinde karşısına bir kuyu çıkmış. Kuyudan imdat sesleri geliyormuş. Kuyuda Badem ve onun en yakın arkadaşı sincap Fırfır duruyormuş. Ayı hemen onları kurtarmak istemiş fakat başarısız olmuş. Ayı Badem’e ve Fırfır’a “Dayanın!” demiş ve evine gitmiş. Oradan hemen bir ip almış ve yeniden kuyuya gitmiş. Ceviz ayının niye bu kadar telaşlı olduğunu düşünüp o da ayıyı takip etmiş. Ayı Badem ile Fırfır’ı çekmekte zorlanıyormuş. Hemen arkadan Ceviz gelmiş ve ayı ile arkadan ipi çekmiş.

Badem ile Fırfır kurtulmuş ve ayıdan çok özür dilemişler. Ayıya ve Ceviz’e tüm orman halkı kahraman ve yardımseverlik ödülü vermişler. Ayı ve Ceviz o günden sonra ormanın en yardımsever hayvanları olmuşlar. Diğer hayvanlar da bir daha kimseyi dış görünüşü ile yargılamamayı öğrenmişler.

Irmak VARDAR

7/C

BUNLAR BAHANE Mİ?

Günümüzde insanlar sağlıklı beslenmek ve spor yapmak gibi kavramların hem çok yararlı olduğunu söylüyor, hem de “Benim bu tarz şeylerle uğraşacak vaktim yok.” diye bahane üretiyor. Sizce bu gerçekten geçerli bir bahane mi?

İşe gidiyorsunuz, okula gidiyorsunuz her şey bitip eve dönünce tek yaptığınız elektronik aletlere bakarak vakit harcamak oluyor. Saatlerce ekranların başında zararlı yiyecekler tüketerek göz ve beden sağlığınıza zarar vererek uyuyorsunuz. Bir arkadaşınız veya anneniz, babanız gelip “Bunlarla uğraşacağına azıcık dışarı çık da spor yap.” dendiğinde de alınıyoruz.

Özellikle günümüzün gençleri bu durumlara hiç dikkat etmiyor fakat kabahatlerin hepsi gençlerde de değil. Anneler ve babalar o kadar sorumsuz ki çocuğu yalnızca ikinci sınıfa giderken eline akıllı telefon, tablet veriyor ve başından savıyor kendi çocuğunu. Büyüyünce de bu çocukların hepsi gözlüklü, şişman, uyuşuk ve kendi otokontrolünü sağlayamayan çocuklar oluyor. Bu yalnızca yemek yemekle alakalı da değil otokontrol. Çocuk önce der ki “Birazcık daha yiyeyim, ne olabilir ki en fazla.” Sonra bu çocuk büyüdüğünde okula gitmeye başladığında sınıf içerisinde uyumu bozan bir hareket yapıp öğretmeni tarafından uyarıldığında utanmak yerine der ki “Altı üstü bir söz, neyi ayıp ki bu kadar!” Sonra bu çocuk iş sahibi olduğunda yapması gerekenleri ertelemeye başlar ve kendi işinden kovulur. Daha da büyüdüğünde kimse tarafından sevilmeyen, tembel ve şişman bir insan olur.

Gelgelelim gençler diyor ki: “Biz nasıl spor yapacağız ki? Çok fazla işimiz var; okula gidiyoruz, ders çalışıyoruz.” Ama şöyle bir şey var ki hadi diyelim ki sekiz saat uyuyorsun, altı saat okuldasin, iki saatte ders çalışıyorsun desek etti bize on altı saat. Bir gün yirmi dört saat on altı çıkardığımızda sekiz kalıyor. Ee biz bu sekiz saati ne yaparak geçiriyoruz? Hadi bir de diyelim fiziksel ihtiyaçlar, yemek yeme süreleri vb. süreleri eksiltsek altı saat kaldı. Altı saat çok önemli bir süre ancak biz bu altı saati yeni hobiler edinmek, spor yapmak, sorumluluklarımızı yerine getirmek için harcamıyoruz.

Hayatımızı yaşama sevinciyle yaşamalıyız. Hayat yalnızca okula gidip eve gelip ders çalışmaktan ibaret olmamalı. İnsan kitap da okuyacak, enstrüman da çalacak, sporunu da yapacak, sağlıklı da beslenecek ve her şeyden önemlisi bir vicdan, bir kalp taşıyacak. İşte bir insan yaşamında bu tarz şeylere vakit ayırabiliyorsa gerçekten hayatını yaşayan mutlu bir insandır o kişi.

Ela Zeynep SOYSAL

7/C

PAYLAŞMANIN ÖNEMİ

Kurt paylaşmayı seven biri değilmiş ve hayvanlar kurdun bu davranışından dolayı kimse onu sevmiyormuş. Kurt kendini çok yalnız hissetmeye başlamış artık eskisi kadar arkadaşı yokmuş. Herkes onun bulunduğu ortamdan uzaklaşıyormuş fakat kurt bu huyundan hiç vazgeçmiyormuş. Arkadaşları ve öğretmenini kurda bir ders vermek istiyorlarmış.

Bir gün öğretmenleri, ertesi gün okulda beslenme günü yapacağını ve herkesin yiyecek bir şeyler getirmesini istemiş. Ertesi gün olmuş, kurt bir sürü yiyecek getirmiş ama tavşan yiyecek getirmeyi unutmuş. Tavşan kurdun yanına gitmiş ve ona “Yiyeceklerini benimle paylaşır mısın?” diye sormuş. Kurt ise sessiz kalmış ve yiyeceklerini paylaşmamış. Tavşan bu duruma çok üzülmüş ve bu olayı öğretmene anlatmış. Daha sonra öğretmenleri kurda ceza vermek için onun yemeklerini alıp yemek getirmeyen arkadaşlarına dağıtmış. Aslında öğretmenin beslenme gününü yapmasının sebebi paylaşmayı sınıfa öğretmekmiş. Daha sonra öğretmeni kalan yiyecekleri kurda geri verip ona paylaşmanın önemini anlatmış.

Kurt, yaptığı bu davranışın ne kadar kötü bir davranış olduğunu anlamış ve artık kurt daha düzgün biri olmaya karar vermiş. Öğretmeni, hatasını anladığı için kurdu tebrik etmiş ve artık kurdun bir sürü arkadaşı olmuş.

Kudret Toprak ÇINAR

7/C

YAĞMURLU BİR GÜN

O gün sabah yatağımdan üşüyerek kalkmışım. Aslında ev sıcaktı ama benim içim üşüyordu. Ayağa kalktığımda ayaklarım buz kesmişti. O gün hem çok hüznü hem de hayatıma anlam katan güzel bir gün oldu.

Mutfaktaki camın kenarına gidip perdeyi açtım, camdan dışarı baktığımda yerler çok ıslaktı, hava çok soğuktı ve çok yağmurlu bir gündü. Her zamanki gibi orta şekerli kahvemı hazırlıyordum. Camdan insanları seyrederken aniden gözüme yavru ve yağmurdan sırlıklam olmuş yavru bir kedi çarptı. Hem üşüyor hem korkuyor hem de soğuktan titriyordu. Zavallıcık tek başına soğuktan ve yağmurdan korunmaya muhtaç bir köşeye sinmişti.

Bu yavru kediye büyük bir acıma duygusuyla kahve fincanımı masaya bırakıp üstüme mont bile almadan, ayağıma çorap giymeden, asansörü beklemeden merdivenlerden hızlıca inip yavru kedinin yanına gittim. Zavallıcık benden de ürktü. Elimde taşıdığım yaş mamayı ona uzatarak ona yanaştım. Mama paketinin hışırtısını duyunca küçük adımlarla mamanın yanına yanaştı. Mamasını yerken üşümesin diye kendimi ona siper etmişim. Mamasını yedikten hemen sonra onu kucaklayıp eve götürecektim. Mamasını yerken yavaşça yaklaşım kucığına aldım.

Merdivenlerden çıkarken kedinin tüylerinden damlayan su damlacıkları ve saçımdan düşen damlalar merdiveni ıslatıyordu. Eve girer girmez banyoya sokup sıcak suyla yıkadım kediyi. Yavru kedi kirlerinden arınırken köpüklerin arasında görünmez bir hal almıştı. Güzelce temizledikten sonra havluya sarıp fön makinesiyle tüylerini kurutmuşum. Artık yavrucak hiç üşümüyor ve hiçbir şeyden korkmuyordu. Benim de evimde bana arkadaşlık edecek bir can dostum vardı.

Irmak YILMAZ
7/C

GERÇEK ARKADAŞLIK

Uzun süredir mücadele ettiğim bir hastalığım vardı ve kimseyle iletişimim yoktu. Zaten hastaneye sıkışıp kaldığımdan beri doktor dışında kimseyi de göremiyordum. Annem, benim hastane masraflarımı karşılamak için sürekli çalışıyordu ama kazancı buna yetmiyordu.. Babamsa yakın zamanda ölmüştü. Tedavimin yarım kalması an meselesiydi. Beynimde bir tümör vardı ve zar zor ayakta duruyordum. Tümörün bir an önce alınması gerekiyordu. Annemin operasyon için gerekli parayı nasıl bulacağını bilemiyor, bu nedenle de çok kaygılanıyordum.

Sabah erkenden uyandım, hastanede zaman kavramım karıştı artık! Umutsuz bir şekilde camdan dışarıyı izliyordum. Telefonumun birden bire çalması beni heyecanlandırdı. Çünkü annem dışında beni imse aramazdı. Annem de bu saatte işte olduğu için beklediğim bir telefon yoktu. Telefona baktığımda şaşkınlığım bir kat daha arttı. Arayan okuldaki yakın arkadaşlarımdan Eftelya'ydı.

“Alo, Seda ile mi görüşüyorsunuz?” diye sordu. O an çok gerildim. Eftelya beni neden arardı ki? Durumumu merak etmiş ve annemle görüşmüş. Ekonomik durumumuzdan haberdar olmuş bu nedenle babasıyla görüşüp yardım edip edemeyeceklerini sormuş. Babası hastane masraflarımı karşılamak istemiş. Duyduklarıma inanamıyordum. Çünkü bu kadar olumsuzluk üzerine bu sabah ilk kez güzel bir şey duyuyordum. İçten içe çok sevinirken yine de annemle konuşmam gerektiğini söyledim.

Akşam annem iş çıkışı hastaneye geldi. Anneme sarılıp ağladım. Annem önce çok korktu sonra gözlerimdeki sevinci görünce soru dolu bir ifadeyle bana baktı:

“Kızım, iyi misin? Bir şey mi oldu?” diye sordu.

“Anneciğim, okul arkadaşlarımdan Eftelya aradı, hastane giderlerini karşılayabileceklerini anlattı.” Annem de çok şaşırılmıştı. Onun da mutluluğu gözlerinden okunuyordu. Biraz düşündükten sonra,

“İyi insanlar hala varmış demek ki.” dedi. “Güzel kızım, böyle bir teklifi kendim için asla kabul etmem ama senin sağlığına kavuşman için mecburen kabul edeceğim. Benim aldığım üç beş kuruş ne yazık ki senin hastane giderlerini karşılamıyor.” dedi.

Ertesi gün Eftelya ve babası hastaneye gelip bizi gördüler. Doktorlarla görüşüp gereken her şeyin yapılması gerektiğini söylediler.

Artık ameliyat vakti gelmişti. Annem, arkadaşım Eftelya ve ailesi beni ameliyathaneye yolladılar. Doktor sorular sorarken gözlerim ağırlaştı ve arkasından göz kapaklarım kapandı. Gözlerimi açtığımda başucumda annem vardı. Yüzüme gülümsüyor ve geçti, diyordu. Operasyon çok iyi geçmiş, beynimdeki tümör tamamen temizlenmiş fakat sağlığıma tamamen

kavuşabilmem için hastanedeki tedavim devam edecekti. Sevdiklerimin desteğiyle zorlu bir süreci geride bıraktım. Doktorum son gelişinde artık iyi olduğumu söyledi.

Sonunda başarmıştık, tümörden kurtulmuşum. Hastaneden taburcu oldum ve doktorumla olan görüşmelerimiz ayda bire inmişti. Doktorum son görüşmemizde artık tümenden iyileştiğimi söyledi.

Bu zorlu süreci yenmemde annemin ve arkadaşımın büyük payı olduğunu bilerek hayata tutunacak ve bu şekilde dört elle sarıldığım hayatımı yaşamaya devam edeceğim.

Ceyda CANDAN
7/C

DOĞANIN İÇİNDEYİM

Doğanın, ağaçların içindeyim.

Çevremde kuşlar uçuşurken, rüzgâr tenime çarpıyor.

Etrafımda huzur dolanıyor.

Kuşlar ötüyor sinekler vızıldıyordu.

Güneş yüzüme çarpıyor.

Bulutlar pamuk kadar yumuşaklar.

Dünya umurumda değil.

Kendi gezegenimde gibi hissediyorum.

Bir ağaç kütüğünde oturuyorum.

Tam o anda içimdeki heyecan ve coşku yavaşça sönüyor.

Vücudumu huzur kaplıyor.

Gözlerimi kapatıp doğanın sesini dinliyorum.

Yapraklar, ağaçlar ve kuşlar var.

İçimi neşeyle kaplıyor.

Ecre UÇAN
7/C

KORUMALIYIZ DOĞAYI

Hepimizin evidir yaşadığımız doğa,
Korumalıyız, sevmeliyiz onu ısrarla.
Çöplerimizi yere atmamalı, temiz tutmalı,
Korumalıyız doğayı bilinçli olarak.

Hayvanların evidir deniz, orman, çevremiz,
Bunu bilerek hareket etmeliyiz.
Atıkları denize atmaktan uzak durmalı,
Korumalıyız doğayı bilinçli olarak.

Nefesimizdir yemyeşil ağaçların verdiği hava,
Onları keserek akciğerlerimizi yok etmemeliyiz.
Fabrikalara filtre takmalı, zararlı gazları salmamalı
Korumalıyız doğayı bilinçli olarak.

Deniz Nuri ELDEN
7/C

LEYLEK MEVSİMİ

Kardelen on yedi yaşında taşralı bir kızdır. Babası Taner ile bir ormanın ortasında değirmencilik yapmaktadır. Bu yüzden hayatında tek bir arkadaşı bile olmamış, okula gitmemiştir. Hayatını babasına değirmende yardım ederek ve şehre indiği nadir zamanlarda kütüphaneden aldığı kitapları okuyarak geçirmiştir. Kardelen'in küçüklüğünden beri çabaladığı ve hayali olan tek şey kendini "Leylek Mevsimi" adlı okula kabul ettirmektir.

Bu okul her yıl 27 Şubat'ta açılmakta, leyleklerin göç zamanında kapanmaktadır. Babasına göre bu okul bir şehir efsanesidir çünkü bu okulun mektubunu hobitlerin getirdiğine inanılır. Kardelen'in arkadaş edinmek için tek umudu budur. Şehirde yaşamadıkları için kasaba okuluna kaydolamamaktadır.

Şubat ayının yirmi altıncı gecesi yani Leylek Mevsimi kabul mektubu geleceği gece her yıl olduğu gibi Kardelen odasının bulunduğu tozlu çatı katından camı gözlemektedir. Bu yıl Kardelen'in son şansdır. Eğer bu sene mektup alamazsa büyüdüğü için buraya kabul yaşı tutmayacaktır.

Babası: Yatma vakti. Sabah ürünleri şehir pazarına götüreceğiz erken uyuman lazım.

Kardelen: Bu sene mektubumu alacağım baba. Gece yarısına kadar uyanık kalmam gerekiyor.

Babası: Senin aklına bu efsaneyi kim soktu anlayamıyorum. On iki yıldır her gece bekliyorsun. Gerçek değil, kabullenmen gerek. Ayrıca bu okul bir aydan az sürüyor. Niye bu kadar istiyorsun?

Kardelen: Bu kısa sürede bile arkadaş edineceğime eminim. Sen uyumalısın maalesef pazara tek başına gitmen gerekecek. İyi geceler.

Babası: İyi geceler kızım.

Babası kapıyı sessizce çekerek odadan çıktı. Bir süre sonra nihayet saat gece yarısı olmuştu. Kardelen son kez küçük evlerinin kapısını gözledi. Hobiti bırakın toz tanesi bile göremedi. Kardelen umutsuzca kendi kendine söylendi: "Babam haklıydı. Bu okul gerçek değil. Sanırım asla gerçek dostluğu tadamayacağım." Yorganını kafasına kadar çekmiş uykuya dalmak üzereyken bir ses yükseldi. Kardelen hızlıca kafasından yorganı çekti ve etrafa bakındı. Karşısındaki karşısında bir çığlık attı. Karşısında bir hobit vardı ve duygusuz bir ifadeyle elindeki mektubu ona uzatıyordu.

Hobit: Leylek Mevsimi Okuluna kabul edildiniz. On dakika içinde kapıda olunuz.

Hobit bu sözlerinin ardından ellerini şaklatarak ortadan kayboldu. Kardelen sevinçle mektubuna baktı. Ardından bir mum yakıp babasına mektup yazdı. Mektubu babasının odasının kapısına bıraktıktan sonra önceden hazırladığı valizini yatağının altından çıkardı ve bahçeye çıktı. Artık gitmeye hazırды.

Kardelen: Ben hazırım. Ne zaman gidiyoruz?

Hobit Kardelen'in pileli eteğini ve siyah bluzunu süzdü. Ardından at arabasına binmesine yardımcı oldu ve yolculuk başladı. Yolculukta uyuyakalmıştı, uyandığında sabah olduğunu fark etti. At arabasından indiğinde onu heykeller ile dolu bir bahçe görkemli beyaz bir bina karşıladı. Heyecanla hobiti takip ederek içeri girdi.

İçeri girince önceki gibi hobit ellerini şaklatarak ortadan kayboldu. Bu okulun içi tıklım tıklımdı. Bu, Kardelen'i bunaltmak yerine mutlu etti. Daha önce bu kadar insanı bir arada görmemişti. Nihayet arkadaşı olacaktı.

Kardelen kısa bir süre sonra bu okulda en iyi dostu olan Melisa ile tanışmıştı. O ikisi birbirine çok benziyordu. İkisinin de belinde kadar dümdüz kestane rengi saçları ve bal sarısı gözleri vardı. Ayrıca ikisi de ormanda yaşıyordu ve eğitim almamıştı. Tek fark Melisa babası yerine abisi ile yaşıyordu ve abisi birinin şoförlüğünü yapıyordu. Bu benzerlikler dışında kişilik olarak da birbirleri ile aynılardı. Bir aydan kısa bir sürede birbirlerinin en yakın arkadaşları olmuşlardı. Bu okuldaki günleri çok güzel geçmişti fakat leylek mevsimi geldiği için okuldaki eğitimleri bitiyordu. Nihayet leylek mevsimi gelmişti ve birbirlerinden ayrılma zamanıydı.

İki dost okuldan ayrılmadan önce son kez dost selamlarını verdiler ve sıkıca sarıldılar.

Kardelen: Senin evini mektupla dolduracağım! Sakın beni unutma! Bir dahaki sene görüşürüz, dedi.

Melisa: Ben de sana hep yazacağım. Bir sonraki dönemi iple çekiyorum. Bir dahaki leylek mevsiminde görüşürüz. Tüm leylekler sana beni hatırlatsın.

Kardelen on iki yıllık bekleyişini bu okulda güzel bir dostlukla taçlandırdı. Hem birçok arkadaş tanıdı hem de güzel bir dost edindi. Bir sonraki döneme kadar birbirlerinin mektup arkadaşı olacak ve bir sonraki leylek mevsimini iple çekeceklerdi.

Şevval TAŞOVA
7/D

İNSANLIĞIN SONU

Merhaba, ben Meriç. Şu an 2806 yılındayız. Dünyadaki tek insan benim. İnsansız bir dünyada hayvanların egemen olduğu ve her şeyin onların kontrolünde olduğu bir dünyada yaşıyorum..

Bundan yaklaşık 800 yıl önce hayvan türlerinin çoğu yok oldu. Hayvanlar habitatlarının zarar görmesi nedeniyle insanlara savaş açtılar. Çok çetin ve zorlu süren bu sürecin sonunda insanlar farklı yollarla yok edildi. Açıkçası bu durum çok ilginç bir sondu ama gerçektir. Çünkü doğanın asıl sahibi hayvanlardı. Kolay olmayan savaş öyle sizin sandığınız gibi silahlarla olmadı. Doğal yaşamın dengesi bozuldukça hayvanlar bizim yaşam alanlarımıza saldırdı. Biz onların ağaçlarını kestik, onlar bizi nefessiz bıraktı. Kirli havada hastalandık, ciğerlerimiz zehirlendi; öldük. Biz onların doğal alanlarını ele geçirdik, onlar bizim evlerimize saldırdı, yaşam alanlarımızda yaşamaya başladı. Her yere attığımız çöpler yüzünden doğa da zehir saçtı. Yediklerimize ve içtiğimiz sulara karışan zehir bizi öldürdü. Biz kimyasallarla temizlediğimizi sandık oysa kullandığımız doğal olmayan ürünlerle dünyamızın dengesini bozduk ve dünyamızı da ısıttık. Bu defa erimez dediğimiz buzullar eridi, karalarımız sular altında kaldı. Hayvanlar yaşayacak yeni yerler buldu, suların altı gibi. Biz sularla kaplanan dünyada yaşayamadık. Bu defa hayatta kalabilmek için birbirimizi yok ettik. Topraklarımız kalmayınca yiyeceksiz kaldık. Hayatta kalanlar, çoğalmak yerine doğanın yeni düzenine uyamayarak her geçen gün azaldı. Hazır yiyecek, hazır su, teknoloji ve konfor olmadan hayvanların egemen olduğu bir dünyada yaşayamadık. İnsanlığın sonu adım adım geldi. En sonunda kendi sonumuzu getirdik.

Şu an maalesef hayvan türleri de çok az bulunuyor. İnsanlar bu savaşı yener sandı oysa kendi sonunu getirdi. Doğa kendi yaralarını sarıyor. İnsansız bir dünyada her şey daha çabuk düzeliyor. Ben mi, insansız bir dünyada daha huzurluyum.

Meriç KARA

7/E

HAYVAN SEVGİSİ

Sıcak bir yaz günü dışarıda arkadaşlarımla oyun oynuyordum. Maç yapıyorduk; maçımız bitmişti, herkes çok yorulmuştu. Oturmaya karar verdik. Sohbet ettik, gülüyor, eğleniyorduk; herkes çok acıkmıştı. Ailelerimize gidip arkadaşlarımızla markete gidip bir şeyler alıp alamayacağımızı sorduk. Herkesin ailesi izin vermişti.

Yola koyulduk, markete geldik, yiyecek birkaç şey aldık. Parka gidip oturduk, yedi kişiydik; yemekleri yemeden top oynamaya karar verdik. Yine çok yorulduk, artık oturmaya ve yemeklerimizi yemeye karar verdik. Çimlere oturduk, tam yemeğimizi yiyecekken minik bir dostumuz, yavru bir köpek, yanımıza geldi. Dostumuz çok tatlıydı; ona kendi yemeğimden bir parça verdim, yemeğini büyük bir iştahla yedi. Beni çok sevmişti, ben de bu sevimli köpeği çok sevdim. Parka her gittiğimde yanıma gelir ve kendini sevdirdi. Sanki kendisiyle paylaştığım yemeğim için minnet borcunu bu vefa örneğiyle gösterirdi.

Artık hayvanları koruyorum ve insanları da hayvanları sevip korumaları için uyarıyorum, Küçük bir iyiliği unutmayan hayvanların sevimli, korunmaya ihtiyaçları olduğu bilinciyle hareket ediyorum. Çevremizde bizime yaşayan bu dostlarımızı çok seviyorum.

Alperen AKÇELİK

7/E

ÜÇ KUZEN

Ailece sıcak ve güneşli günlerde gittiğimiz bir orman vardı; bu ormanda piknik yapmayı çok sever, küçüklüğümüzden beri de buraya giderdik.

Havanın çok güzel olduğu yaz mevsiminin geldiği bir cumartesi sabahı yine bütün aile ormana gideceğimizi duydum. Bana da Beyza ile Erhan'ı uyandırmak kaldı. Kuzenlerim Erhan ve Beyza'yı uyandırdım. Hızlıca üstümüzü giyinip annelerin yanına indik. Hep birlikte hazırlanıp yola koyulduk. Arabayla on dakikada gitmiştik. Bizimkiler sofrayı hazırlarken biz de -üç kuzen- çimlerde bulut benzetme oynadık, Havada çok bulut vardı, hepsi farklı farklıydı. Ben bir koyuna, Erhan bir sürahiye Beyza ise bir hamburgere benzetmişti bulutları. Benzettiğimiz her cisimle daha da eğlenceli hale geliyordu bu oyun. Biz eğlenirken anneler de kahvaltayı hazırlıyordu.

Teyzemin hadi kahvaltı hazır, sözüyle sofraya oturduk. Hepimiz kahvaltımızı yaptıktan sonra annelerimize ormanda dolaşacağımızı söyleyip dolaşmaya gittik. Hep çok merak ettiğimiz “Öte Orman’a baktık, özellikle Erhan oraya gitmeyi çok isterdi. Erhan’a sorduk: Hayırdır ağabey? Niye Öte Orman’a bakıyorsun, gitmek mi istiyorsun, dedik. O da evet, istiyorum istemesine de ama bizimkiler yasakladığı için bu isteğimi durduruyorum, dedi. Biz de istediğimizi söyleyince hepimizin gözü parladı ama babamların yanına gidip mangala yardım etmemiz gerekiyordu. Her piknikte böyle yapardık. Babamlar, yanlarına gidip çalı çırpı toplamamızı istediler. Öte Orman’a gitme işini çalı çırpı topladıktan sonraya bıraktık. Çalı çırpı toplayıp onlara verdik.

Artık Öte Orman’a gidebilirdik. Ailelerimize biz buralardayız, deyip ormanın yolunu tuttuk. Merakla, heyecanla, korkuyla, kaygıyla bir süre yürüdük; kimseden ses çıkmıyordu. Acaba geri mi dönsek diyerek sessizliği ilk bozan Beyza oldu. Olabilir, dedim. Vakit de gecikti zaten, yemeğimizi yedikten sonra geri döneriz, dedim. İlerlediğimiz yolun nereye gideceğini bilememenin endişe ve korkusu hepimizi sarmıştı anlaşılan. Çünkü Beyza ve Erhan da benimle aynı fikirdeydi. Ama bir sorun vardı ortada çünkü ormanın içine doğru ilerlemiş ve nasıl döneceğimizi bilmiyorduk. Geriye dönüp uzun bir süre yürüdük ama sanki hep aynı yere geliyormuşuz gibiydik. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadığımız bu uzun ve yorucu arayış hep çıkmaza düşüyor ve bir çıkış yolu bulamıyorduk. Hepimiz yorgun ve bitkin bir halde yaptığımızı pişman olmuş bir şekilde büyük kütüğün üstüne oturup düşünmeye başladık. Bizim kaybettiğimiz zaman hayli uzun olacak ki havadaki aydınlık gün batımına dönüşmüştü. Ailelerimizin bizi aramaya başladıklarını düşünüp rahatlamaya çalışsak da içimizdeki “kaybolma korkusu” gittikçe büyüyordu. Yaptığımız hatayı anlamıştık ama iş işten geçmişti. Ne yapacağımızı bilemez halde oturup beklemeye başladık. Tabi havanın kararmaya başlaması da işin cabasıydı. Herkes kara kara düşünürken elimi cebime koydum ve çığlık attım. Akşamdan cebimde unuttuğum akıllı saatim cebimdeydi! Bu, harika bir şeydi. Hepimiz saate bakıp hemen anneme haber verelim, dedik. Annem, olduğumuz yerde beklememizi söyledi. Telefondaki sinyalden bizi buldular. Yanlarına köpeğimizi alarak olduğumuz yere geldiler. Bizi görüp sarıldıktan sonra bol bol nasihatte bulundular.

Bizler de pişman bir şekilde evlerimize döndük. Ailelerimizin yaşadığı endişe ve o gün yaşadığımız korku üç meraklı kuzene ders aldığımız bir anı olarak kaldı.

Nurcan CAN
7/E

KURTULUŞUN IŞIĞI

Gözlerim onu arıyor kurtuluş yolunda,
Zifiri karanlık her yer, vatan darlıkta,
Dalgalanıyor sarı saçları rüzgârda,
Işık saçıyor gözleri kurtuluşun ışığında.

Bir umut var artık halkın yüreğinde,
İnanç dolu herkes büyük lidere,
Vatan toprağı ezelden ebede bizde,
Verilmeyecek asla düşmanın ellerine.

Savaşmayı değil, ölmeyi emretti Ata'm askerlere,
Mehmetçik canını verdi istiklâle,
Hiç kimse kapılmamalıydı umutsuzluğa,
Az kalmıştı düşmanı yurttan kovmaya.

Ata'mın gözleri gördü hür istikbâli,
Eşitliği, adaleti, demokrasiyi,
Cumhuriyet halkın sesi oldu sonunda,
Işık saçıyor gözleri kurtuluşun ışığında.

Mert Ali SAĞIR

7/F

DOSTUM

Seni ilk gördüğümde, tanıdığım da,
Anladım sende olan güzel yüreği.
Dost değil dedim, bana kardeş gibi,
Dostun olarak görür müsün beni?

Yaşadığım her zorlukta, darlıkta,
Yanımda oldun hiç sorgulamadan.
Candan öte biri oldun benim için
Dostum olarak gördüm her daim seni.

Bir dostluk hikâyesi oldu bizimkisi,
El ele verince her zorluğu yeneriz.
Sabır, emek, güven ve sevgiyle,
Dostum, birlikte zorlukları aşalım.

Hep bir arada dostça kalalım,
Hiç bitmesin gönül kardeşliğimiz.
Kopmasın ne olursa olsun bağlarımız,
Dostum olarak kalır mısın benim?

Mira VARDI
7/F

KRALIN KIZINA DERSİ

Bir varmış bir yokmuş. Çok uzak diyarlarda bir kız yaşarmış. Bu kızın babası oraların kralıymış. Çok mu çok zenginmiş. Ayrıca çok cömert, dürüst, hoşgörülü ve bir o kadar da karşısındaki kişiyle empati kurabilen biriymiş. Fakat kızı ise bir o kadar cimri, yalancı, sinirli, kendinden başkasını düşünmeyen biriymiş.

Bir gün kralın aniden başı dönmüş, ateşi çıkmaya başlamış. Birkaç gün sonra yatalak olmuş ve hiçbir işini göremez olmuş. Sürekli olarak şatodaki diğer kişiler kendisine yardımda bulunuyormuş. Ancak kızının umurunda bile değilmiş. “Aman, ne olur sanki iki üç gün hasta olmuşa!” diyormuş. Dışarı çıkıp sürekli gereksiz alışverişler yapıyor, özellikle aldığı bir kıyafeti bir gün giyip sonraki güne tekrar giyilmez, diyerek çöpe atıyormuş. Babası bu tutumunun yanlış olduğunu hasta haliyle bile birçok kere dile getiriyor, nasihatlerde bulunuyormuş. Fakat kızın hiç mi hiç umurunda değilmiş.

Kız yine bir gün alışveriş için dışarı çıkmış ve birdenbire ayağı takılmış, yere düşmüş. Ayağa kalkmış, arkasını dönmüş. Bir de ne görsün? Mosmor bir diyara açılan kapı varmış. Kız merak etmiş ve hemen içeri dalmış. İçeri girer girmez kapı hemen kapanıvermiş. İlk başta korkmuş. Ama biraz sonra mosmor çiçeklerle dolu sanki sonsuzluğa gidiyormuş gibi bir yol dikkatini çekmiş ve hemen o yola koyulmuş. Gitmiş, gitmiş; ilk başta dakikalar, sonra saatler geçmiş ama bir türlü sona varamamış. Biraz daha gittikten sonra koskocaman bir çınar ağacı görmüş. Büyüklüğü karşısında hayretler içerisinde kalmış ve biraz dinlenmeye karar vermiş. Tam o sırada yanında da mor ve elmaya benzer bir yiyecek görmüş. Tam ne olduğunu anlamasa da acıktığından dolayı bir ısırık almış. Tadını beğenmiş ve bir tane daha, bir tane daha derken karnını doyurmuş. Sonrasında derin bir uykuya dalmış. Uzun bir süre geçmiş, uykudan uyanmış; yavaşça, zorlukla gözlerini aralamış. Önce etrafında uçuşan şeyler görmüş gibi olmuş. Ne olduğunu anlayamamış. Tam olarak gözünü açmış ve hayretler içerisinde kalmış. Korkmuş, bir o kadar da gördüklerine inanamamış. Periler korktuğunu anlamış ve hemen anlatmaya başlamışlar “Merhaba! Bizden korkmana gerek yok. Zaten alıştık. Daha dün de böyle iki kişiyle daha karşılaştık ama aralarından bu yolda en çok ilerleyen sen oldun sanırım. Her neyse biz görmüş olduğun bu diyarın perileriyiz. Şuradaki annem, bu taraftaki de küçük kardeşim Nora. Biz pek anlayamayız. Ama senin bizimle anlaşabileceğini düşünüyorum. Şimdi seni bilge perinin yanına götürmeliyim.” demiş ve parmağını şaklatmış. Etrafa simli tozlar yayılmış ve bir anda kız kendini bilge perinin yanında bulmuş. Kız, şaşkınlığını gizlemeye çalışarak, “Merhabalar! Siz bilge peri olmalısınız.” Bilge peri: “Evet, ben bilge peri. Şimdi seni bir yere göndereceğim.” demiş ve kız daha kendi derdini anlatmadan bu sefer de kendini simsiyah bir odada bulmuş. Kızın gözleri fal taşı gibi açılmış. Yerde ise beyaz bir kutu varmış. Başta açmak ile açmamak arasında kalmış. Ama en sonunda dayanamayıp kutuyu açmış. Etrafa ışıklar saçılmış. Simsiyah olan oda bir andan göz kamaştırıcı ışıklarla apaydınlık olmuş. Işık gözlerini acıtmaya başlamış. Birkaç saniye sonra kendini bu sefer de beyaz bir odada bulmuş. Yaşadıkları kendine artık rüya gibi gelmeye başlamış. Sürekli olarak başına farklı olaylar gelip duruyormuş. Daha doğrusu kendini sürekli başka bir yerde buluyormuş. Kızın üzerindeki korku ve şaşkınlık katlanarak artıyormuş. Bu beyaz odadan nasıl çıkabileceğini düşünüyormuş. Aradan uzun bir süre geçmiş. İlginç bir sesle uyanmış. Bir de ne görsün, karşısındaki beyaz duvarda 1. görevi yazılı. “Yarasa mağarasında bulunan zümrütü getir!” Kız ne yapacağını şaşırılmış.

“Oraya nasıl gideceğim? Daha doğrusu evime nasıl gideceğim?” diye düşünmeye başlamış. Kız ağlamaklı olmuş. Duvarın köşesine oturmuş ve “Babamı, annemi doğrusu her şeyi ve herkesi çok özleyorum. Keşke yine evimde olabilsem. Yaptığım gereksiz harcamalardan, özellikle babama ve kötü davrandığım herkesten özür dileyebilsem.” diyormuş. Bir anda sanki gök gürültüsü gibi bir ses duymuş. Kafasını kaldırmış. Bu sefer ise sarı bir kutu belirmiş. Kutunun karşısına geçmiş ve hemen kutuyu açmış. Etrafa sarı tozlar saçılmış. Ama etrafa tozlar saçılmasıyla kendisini kayalıkların başında bulması bir olmuş. Biraz etrafına bakınmış ve kayalık değil de bir mağara olduğunu fark etmiş. Ne yapacağını, diye düşünürken odanın duvarına beliren “Görev-1” yazısı aklına gelmiş. Görevi hatırlamaya çalışmış. “Zümrüt taşı, yarasa mağarası, zümrüdü getir” Yazıları kafasında bir sese dönüşmüş. Adeta sürekli aklında bu yazılar yankılanıyormuş. Kız hemen mağaraya dalmış. İçerisi zifiri karanlıkmış. Hiçbir şey göremiyormuş. Sağına, soluna bakarken sol tarafta parlak bir şey görür gibi olmuş. Hemen düşse kalka o parlak şeyin yanına gitmiş. Zümrüttür, diye heyecanlanmış. Ancak eline alınca bir fener olduğunu anlamış. Kız duraksamış ve düşünmüş. Sanki her şey kendisi için belirli bir düzende gerçekleşiyormuş. Kız şatoya, babası ve annesine kavuşma isteğinden “Aman her neyse!” diyerek feneri yakmış. Anne ve babası aklına geldikçe hüzünleniyor, tarif edilemeyecek duygular karmaşası yaşıyormuş. Fenerle birlikte ilerlemiş ilerlemesine ama görünürde hiçbir şey yokmuş. Aramış, taramış en sonunda mağaranın en köşesinde bu sefer fenerin on kat parlaklığında bir şey görmüş. Sevinçle hemen elini uzatmış. Fakat bir anda sanki yer yarılmışçasına bir ses gelmiş. Kız çok korkmuş ve hemen arkasını dönmüş. Mağaranın üzerindeki kayalıklar mağaranın kapısını kapatmış. Kız aldırış etmeden hemen o şeyi almak için tekrar elini uzatmış. Ama o şey yerinde değilmiş. Sanki bir anda yer yarılmış içine girmiş. Kız feneri o taraflara tutmuş. Ama hiçbir şekilde tekrar o şeyi görememiş. Pes etmeyerek bu sefer mağaranın en diplerine ve taşların arasına bakmış. Halbuki o kayalıkların mağaranın kapısının önüne düşüp kapatmasıyla o şey sarsılmış ve bulunduğu yerdeki taşın arkasına kaymış. Kız hemen o şeyi eline almış ve feneri yakıp bakınca sonunda zümrüdü bulunduğunu anlamış ve çok sevinmiş. Ancak mağaranın kapısına gözü ilişince sevinci kursağında kalmış. Yine pes etmeyerek mağaranın kapısının önüne düşen kayalıkları güç de olsa kaldırmaya çalışmış. Bir türlü kaldıramamış. Neredeyse pes eder gibi olmuş. Ancak yine beklenmedik o gök gürültüsüne benzer sesi duymuş. Yine arkasını dönmüş. Beyaz kutuyu görmüş ve hızlıca yanına gidip kutuyu açmış. Tekrar etrafa beyaz ışıklar saçılmış ve kendini o beyaz odada bulmuş. Bu sefer duvarda “Tebrikler, ilk görevini tamamladın.” yazıyormuş. Uzun zaman sonra kızın yüzünde içten bir tebessüm oluşmuş oluşmasına ama bu görevler ve bu görevleri yerine getirmesi ne işine yarayacaktı?

Bir süre sonra duvarda tekrar bir yazı belirmiş. Bu sefer ise: “Görev-2: Kralın şatosundaki pembe boynuzlu atı getir!” yazıyormuş. Kız önce şaşırılmış. Ama biraz düşününce hatırlamış ki daha beş ya da altı yaşlarındayken babasının ona hediye olarak aldığı oyuncak tek boynuzlu bir at varmış ve o zamanlar elinden hiç düşürmezmiş. Her ne yaparsa yapsın elinden o oyuncakçı bırakmıyormuş. Bir anda bunları hatırlayınca duygulanmış. Yine de pes etmeyerek bu görevi de tamamlayacağına dair kendine söz vermiş. Kızın da tahmin ettiği üzere biraz zaman geçtikten sonra yine bir gök gürültüsü benzeri ses duymuş ve dönüp baktığında bu sefer kutu değil de yerde zarf görmüş. Zarfı eline almış. Üzerinde hiçbir yazı yokmuş. İçini açınca içinde kralın evine yazıyormuş ve sonunda üç nokta varmış. Saniyeler sonra ise kendini kralın

evinde bulmuş. Ama hiç beklenmedik bir şey olmuş. Orası kendi eviymiş. Kralın evi derken babasının evini kastediyormuş yani. Kızın mutluluktan gözleri dolmuş. Koşarak babasının odasına gitmiş. Babası halen yatakta yatıyormuş. Yanına giderek ona sarılmak istemiş. Ama sanki dokununca hiçbir şey hissetmiyormuş gibi olmuş. Babasına seslenmiş. Ama babası ne bir şey diyor ne de tepki veriyormuş. Kız korkmuş, hemen annesini bulmaya çalışmış. Annesini görür görmez bu kez annesinin yanına gitmiş ve sarılmış. Yine sanki hiçbir şey hissetmemiş gibi olmuş. Annesine seslenmiş. Yalnız annesi de ne ses ne de bir tepki vermiş. Kız bu sefer odasına gitmiş. Kapıyı açar açmaz odasındaki boy aynasıyla karşılaşmış. Tam o sırada başından kaynar sular dökülmüş resmen. Aynada ne kendisi ne de gölgesi varmış. Gözlerine inanamamış ve gözünü ovuşturarak tekrar bakmış. Ama hiçbir şey değişmemiş. Aynada hala kendini görmüyormuş. Görünmez olduğundan emin olmak için birkaç kez daha şatodakilerin yanına giderek deneme yapmış ve en sonunda gerçekten görünmez olduğu kanaatine varmış. Heyecanlanmış bir o kadar da korkmuş. Yine de aldırış etmeden görevi yapmak için odasının en alt çekmecesini açmış, oyuncak pembe boynuzlu atı almış. Aradan geçen birkaç dakika sonrasında yine o sesi duymuş, beyaz kutuyu açmış. O beyaz odaya gelmiş. Biraz sonra duvarda, “Tebrikler 2. görevini tamamladın, sona az kaldı.” yazıyormuş. Kızı mutlu eden ise sona az kaldı yazıyor olmasıymış.

O gün uzun bir zaman sonra güzel bir uyku ve ziyafet çekmiş. Doğrusu nasıl olduğunu anlamadığı bir şekilde yerde yatak ve yanında da bir tepsi, içerisinde de en sevdiği yemekler varmış. Kız hiç sorgulamadan güzelce yemeğini yemiş. O şekilde de uykuya dalmış. O gecenin sabahı kendini daha mutlu ve dinç hissediyormuş. Her ne kadar anne ve babasına olan özlemini gizlemeye, yıkılmamaya çalışsa da her türlü onları hatırlayıp hüzünleniyormuş. Sabah kalktıktan birkaç saat sonra duvarda: “3. Görev: En az yardıma muhtaç iki yüz kişiye çeşitli yardımlarda bulun.” Yazıyormuş. Kız bu görev gerçek mi, değil mi emin olamamış. Çünkü bu göreve kadar normalde hep bir şeyler getirmesi istenmiş. Ama bu görevde birçok kişiye yardımda bulunması isteniyormuş. En başlarda bu görev çıksaydı hayatının en zor imtihanlarından biri olacaktı. Ama o çok değişmiş. Çünkü yaşadığı her şey ona ders vermiş. Bu hayatta kalp kırmanın, birilerine kötülük yapmanın, kendini karşısında kişinin yerine koymadan hareket etmenin ne kadar kötü olduğunu anlamış. Bu görevi de yerine getirmiş o iki yüz kişinin yüzünde gördüğü o tebessüm kendisini de mutlu etmiş. Duvarda: “Tebrikler, son görevi yerine getirdin!” yazıyormuş. Bir süre sonra arkasında kapı belirmiş. Mutlulukla kapıdan içeri girmiş ve kendini şatoda bulmuş. Bir de ne görsün, en başta babası olmak üzere şatodaki herkes onu karşılıyormuş. Babası ve annesi koşarak kızının boynuna sarılmış, o da anne ve babasına sımsıkı sarılmış. Birkaç saat sonra her şey eski düzenine dönmüş. Babası kızını yanına çağırılmış ve bu yaşadıkları her şeyi aslında kendisinin düzenlediğini, aslında hasta olmadığını, kendisine ders vermek istediğinden dolayı bunları yaptığını anlatmış. Kız, biraz kızsız da sonuç olarak hatalarını fark ettiğini ve bu yaptığı şey için babasına çok teşekkür ettiğini söylemiş.

Kız, bir daha da eskisi gibi olmamış. İyiliksever biri, hoşgörülü, dürüst biri olmuş ve mutlu mesut hayatlarına devam etmişler.

Buse ABDAN
7/G

MACERACI DOSTLAR

Bir zamanlar ağaçları gür, çiçekleri bol olan bir orman varmış. Bu ormanda hayvanlar birlik içerisinde yaşarmış. Ormanın kralı aslan baharın her gelişyle çeşitli etkinlikler düzenler, hayvanlar ile beraber neşeli kutlamalar yaparmış.

Günlerden bir gün yine bahar kutlamaları için aslan kral ağaçlara afişler astırmış, halkı bilgilendirmiş. Bunun üzerine hayvanlar hazırlıklara başlamış. Hazırlıklara başlayan ailelerden birisi de panda ailesiymiş. Panda ailesinin en küçük üyesi tatlı panda Bombo'ymuş. Bombo annesi ve babasıyla beraber bambuya benzer uzun bir evde yaşıyormuş. Bahar sabahı Bombo da diğer bütün hayvanlar gibi erkenden kalkmış. Mutfağa gitmiş. Fırında nefis bir kek pişiyor, tencerede yumurtalar fokur fokur kaynıyormuş. Bombo masayı hazırlarken, babası elinde közlenmiş patateslerle annesi ise dumanı üstünde sıcak çaylarla masaya gelmiş. Hep birlikte kahvaltılarını yapmışlar. Daha sonra odaları süsleyip, akşam kutlamasına yemek hazırlamışlar. Nihayet kutlama vakti gelmiş. Hayvanlar hep birlikte ormanın meydanında masayı kurup, mumları yakmış. Yemekten sonra dans etmişler, oyun oynamışlar ve çok ama çok eğlenmişler. Bir süre sonra kutlama sona erdiğinde, Panda ailesi eve dönmek için tekrar yollara düşmüş. Yolda giderlerken bir tıkırtı duymuşlar. Bombo korkudan babasının bacağına sımsıkı sarılmış. Sesler git gide yükselmiş. Bunun üzerine bir ağacın kovuğuna saklanmışlar. O sırada bir adam gelip çimenlerin arasına büyük bir kutu bırakıp gitmiş. Baba panda yolu kontrol ettikten sonra,

“Tamam çıkabiliriz.” demiş. Koca kavuğun içinden yavaş yavaş çıkmışlar. Usulca, hareket eden kutuya yaklaşmışlar. İşte tam o sırada kutunun içinden Bombo yaşlarında bir maymun çıkıvermiş. Panda ailesi çok şaşırılmış. Maymun merakla, merhaba, demiş. Baba panda maymuna karşılık olarak sana da merhaba, adın ne ve neden bu kutunun içindeydin, demiş. Maymun: “Adım Timi, yanında kaldığım adam çok yaramaz olduğum için beni buraya bıraktı. Ailem de yok yalnızım.” diye cevap vermiş. Anne panda sabırsızca, “Ah tatlım, kalacak yerin yoksa bizde kalabilirsin.” demiş. Ardından baba pandaya ve Bombo'ya dönerek öyle değil mi, diye eklemiş. Baba panda biraz düşündükten sonra anne pandanın dediğini onaylamış. Böylece önlere Timi'yi de katıp yola devam etmişler. Yol boyunca Bombo çok durgunmuş. Çünkü gözü Timi'yi pek de tutmamış. Az sonra eve varmışlar. Anne panda Timi'ye Bombo'nun odasında bir yatak hazılamış. Bombo bundan pek memnun kalmamış tabi. Yorgun olan panda ailesi ve Timi o gün rahat bir uyku çekmiş.

Aradan günler geçmiş. Aile Timi'ye çok alışmış. - Bombo dışında – herkes bu durumu kabullenmiş. Bunun sebebi Timi ile Bombo'nun sürekli kavga etmesiymiş. Birbirlerine çok zıt düşüyorlarmış. Timi şakayı seven hareketli bir hayvanmış. Bombo ise sakinmiş ve şakayı hiç mi hiç sevmezmiş. Damak tatları da çok farklıymış. Anne panda yemek hazırlarken biri yemeği bambulu öbürü ise muzlu istiyormuş. Anne panda da çaresizce bir gün Timi'nin diğer gün Bombo'nun istediğini yapıyormuş. Sadece bununla yetmiyor her sabah kapıda “Ben önce geçeceğim, hayır ben daha önce... Ben... Ben!..” şeklinde kavgalar oluyormuş.

Yine bir gün okula giderken kavgaya tutuşmuşlar. Gürültüden arkalarında birinin onlara yaklaştığını fark etmemişler. Tam o sırada başlarından aşağı büyük bir çuval geçmiş. Etrafı kaplayan karanlığın hemen ardından gevrek bir gülüş kulaklarını çınlatmış. Bombo telaşlı bir şekilde, “Avcıya yakalandık.” demiş. Timi alaycı bir edayla, “Bravo, hepsi senin yüzünden.”

demiş. Bombo da : “Hayır, senin yüzünden.” diye karşılık vermiş. Bu konuşma birkaç kere tekrarlanmış. En sonunda Timi: “Tartışmayı bırakalım da buradan çıkmaya çalışalım.” demiş. Çuvalı açmaya çalışmışlar ama ne yararı var. Çuvalın ipi çok sıkıymış çünkü. En sonunda yorulup bırakmışlar. Tam o sırada bir ses gelmiş. Çuval kamyondan alınmış. Timi ve Bombo hareket ettiklerini hissetmiş. Çuvala vuran güneş karşıya gölge yapıyor, gidecekleri yerin önündeki tabelayı zorlukla da olsa okumalarını sağlıyormuş. Timi korkuyla tabelayı okumuş: “Şeker Hayvan Bakım Evi.” Bombo, bunun neresi şeker, diye söylenmiş. Bakım evine girdiklerinde avcı Bombo'yu büyük demir parmaklıkları olan bir kafese Timi'yi ise cam kutuya koymuş. Ardından kutuları çekerek büyük bir alana götürmüş. Kapıyı kapatmış ve oradan ayrılmış. Etraf zifiri karanlıkmış. Yanındaki kutuda duran Timi: “Nerdeyiz biz?” demiş. Etraftan tıslamalar, miyavlamalar geliyormuş sanki. Sesler git gide onlara yaklaşmış. Korkan Bombo yumuşak kürkünün içine sokularak gözlerini kapatmış. O sırada ışıklar bir anda açılıvermiş. Etrafta yapay çim ve ağaçlar varmış. Karşılarında bir papağan, kedi ve su aygırı duruyormuş. Biraz ötelerinde de yaşlı bir kaplumbağa ve yılan varmış. Onları gören Timi ve Bombo şaşkınlıktan konuşamamış. Su aygırı, sessizliği bozarak: “Merhaba, ben Zuzu, bunlar da arkadaşlarım.” demiş. Bombo şaşkınlığın etkisinden kurtulup, “Merhaba, ben de Bombo bu da Timi.” diye karşılık vermiş. Zuzu: “Tanıştığımıza memnun oldum.” diye cevap vermiş ve arkadaşlarını işaret ederek, “Haydi! Siz de tanışın.” demiş. Kafasında minik fiyongu bulunan parlak tüylü küpeli kedi: “Ben Süslü.” Mavi renkli derisiyle dikkat çeken yılan: “Ben Boncuk.” Renkli tüyleriyle sevimli bir papağan: “Ben Renkli.” Yaşlı kaplumbağa ise çatalı bir ses ile: “Ben de Bilgin.” demiş. Timi: “Biz de tanıştığımızı çok memnun olduk ama siz kimsiniz?” diye devap vermiş. Su aygırı Zuzu sabırsızca, “Maalesef ki avlanıp burada bir süre bekleyen sonra da satılan hayvanlarız.” demiş. Süslü: “Yani acınacak durumdayız.” diye eklemiş. Bombo: “Ama bakım evi yazıyor.” demiş. Boncuk araya girerek, “Sen öyle görüldüğüne bakma, o tabelada yazılanlar doğru değil.” demiş. Renkli: “Bize doğru düzgün yemek vermiyorlar bile!” diye eklemiş. Zuzu: “Ama umutsuzluğa kapılmayın.” demiş. Süslü'nün tel tokasını almış ve kutuları açmış. Dışarı çıkan Timi ve Bombo geçirdikleri zor günün ardına hemen uyuyakalmışlar.

Aradan günler geçmiş. Timi ve Bombo yeni arkadaşlarına alışsa da evlerini çok özleyormuş. Kaçırılma olayında birbirlerini suçluyormuş. Bundan dolayı buraya geldiklerinden beri birbirlerine küslermiş. Çok geçmeden kaplumbağa Bilgin bunu fark etmiş. Timi ile Bombo'nun yanına gitmiş ve onlara, "Uzun zamandır sizi birbirinizle konuşurken görmüyorum." demiş. "Belli ki küsmüşsünüz ancak bunu yapmanız doğru değil. Eminim evlerinizi özleyorsunuz. Buradan çıkmalıyız ve bunu birlik olmadan yapamayız. Dediklerimi düşünün." demiş. Yanlarından ayrılmadan önce de, “Ha, bir de buradan gitmemize iki gün kaldı. Yakında Japonya'ya götürüleceğiz. Hızlı düşünmenizde yarar var.” diye eklemiş. O gece Timi ve Bombo biraz düşündükten sonra buradan gitmeye karar vermişler. Bir sonraki gün erken kalkmışlar ve diğer hayvanları uyandırmışlar. Bombo onlara buradan gideceklerini ve isterlerse hep beraber ormana dönebileceklerini söylemiş. Ormana dönmeyi çok isteyen hayvanlar bu teklifi kabul etmiş. Bunun üzerine Timi kaçış planını ayarlamış. İlk önce insan kılığına girmelilermiş. Bunun için Timi Süslü'den kıyafet yapmasını istemiş. Boncuk'a ise maske işini vermiş. İkisi de bunu kabul etmiş ancak kaplumbağa Bilgin: “Kıyafet yapmak için kumaşa ihtiyaç var, maske için de. Ayrıca gideceğimiz orman Brezilya'da yani ülke

değiştirmeliyiz. Bunun için de pasaport gerekli.” demiş. Zuzu araya karışarak, “Sadece o mu, acıkacağımız için markete uğrayıp bir şeyler almalıyız. Özetle bize para da lazım.” diye eklemiş. Bombo biraz düşündükten sonra, “Bizi Japonya'ya götüreceğ kişinin mutlaka pasaportu vardır. İçimizden birinin gidip pasaportu ve o kişinin cüzdanını alması gerekecek. Ancak kumaşları nereden alacağımız hakkında hiçbir fikrim yok.” demiş. Renkli sabırsızca, “Ben buraya ilk geldiğimde holdeki dolapta bir sürü kumaş görmüştüm. Avcı da genellikle burada uyur. Eğer izin verirseniz gece gider pasaportu, cüzdanı ve kumaşları alabilirim.” demiş. Herkes bunu kabul etmiş.

Gece için Renkli'nin ayağının ucuna minik bir sepet bağlamışlar. Saat tam 12.00'ye yaklaştığında Renkli tel toka ile kapıyı açarak dikkatli bir şekilde hole gitmiş. Tahmin ettikleri gibi avcı holdeki bilgisayarın başında uyuyormuş. Renkli avcıya usul usul yaklaşmış, cebinin içine gagasını sokmuş, cüzdanı çıkartmış ve sepetin içine bırakmış. Şimdi sıra pasaporttaymış. Dolaptaki bütün çekmeceleri karıştırmaya başlamış. Aramış, taramış ve en sonunda küçük bir dosyanın içinde pasaportu bulmuş. Masanın etrafından uzaklaşarak dolaba yaklaşmış. Dolabın kapağını hafifçe açmış içerisindeki renkli kumaşları sepete atmış. Sepet git gide ağırlaşıyor, Renkli'nin uçmasını engelliyormuş. Ancak Renkli buna aldırmamış. İşte, tam o sırada kumaşın birisi gürültü ile yere düşmüş. Avcı uyanır gibi olmuş, onu gören Renkli hemen kaçmaya başlamış. Tamamen uyanan avcı: “Kim var orada?” demiş ve ışıkları sırayla açmaya başlamış. Sesi duyan Renkli telaşla daha da hızlanmış. En sonunda odayı görmüş ve içeri girmiş. Kapının önünde onu bekleyen dostlarına, “Ucuz atlattım.” demiş. Boncuk ve süslüye kumaşları vermiş. Süslü ve Boncuk hemen işe koyulmuş. Sabaha kadar çalışmışlar. İşleri bittiğinde çimenler üzerinde iki güzel kıyafet ve maske varmış. Bombo bir kıyafeti ve maskeyi, Zuzu ise kalanları almış. İki büyük bavuldan birine Boncuk ve Süslü'yü diğerine ise Timi, Renkli ve Bilgin'i koymuşlar. Yerleşme bittikten sonra Bombo ve Zuzu ellerine birer bavul almış. Kendilerine son bir kere aynadan bakmışlar. Sonra Zuzu bavulların uçlarını hava girsin, diye azıcık açmış. Bavuldakilere, “Tamam, şimdi gidiyoruz.” demiş. Bombo yavaşça kapıyı aralamış ve sessizce holden çıkıp giriş kapasına yönelmişler. Giriş kapısını açarak dışarı doğru süzölmüşler. Hava çok sıcakmış, güneş kızgın bir portakalı andırıyormuş. Yavaşça yürümeye başlamışlar. Zuzu haritayı çıkartıp yolu tarif etmiş. Yolda yürürlerken insanlar onlara bakıyormuş ama en azından durumları bu kıyafetler ile daha iyiymiş. Aldırmadan yola devam etmişler. Çok geçmeden markete varmışlar. İçeriye girmişler. Meyve reyonundan muz, elma, üzüm almışlar. Bombo uzun bir süre bambu aramış ama markette bulamamış. Bunun üzerine tatmak için iki tane mango almış. Zuzu da süslünün isteğine göre birkaç paket kedi maması almış. Son olarak daha önce tatmadıkları abur cuburlardan sepete koymuşlar. Bombo: “Bunları nereye ödeyeceğiz.” demiş. Zuzu kasayı işaret ederek, “Sanırım burada.” diye karşılık vermiş. Kasaya gidip paralarını ödemişler ve marketten çıkmışlar. Zuzu: “Yiyecekleri aldığımız göre artık hava alanına gidebiliriz.” demiş. Cebinden haritasını çıkartıp Bombo'ya vermiş. Bombo haritayı biraz inceledikten sonra Zuzu'ya bakarak, “Hava alanı bize uzak bu yüzden otobüse binmeliyiz.” demiş. Zuzu bunu onaylamış. Durağa gidip sarı bir otobüse binmişler. Koltuklar ve içerisi tıka basa doluymuş. Bombo zar zor kırmızı keseyi çıkartıp parayı sürücüye uzatmış. Hava limanına yakın bir durakta inmişler. Yürürlerken elbiselerinin yırtılmaya başladığını görmemişler. Nihayet hava alanına gelmişler ve içeri girdiklerinde gördükleri manzara onları çok tedirgin etmiş. Çünkü güvenlik çanta kontrolü yapıyormuş. Bombo: “Olamaz eğer

çantamızda hayvanların olduğunu anlarsa yandık!” demiş. Zuzu: “Ters yönden yukarı çıkalım o zaman görmezler.” diye cevap vermiş. Bunun üzerine telaşla yukarı çıkıp işlem yapma yerine gelmişler. Hızlıca pasaportları çıkartmışlar, işlemlerini yaptıktan sonra koşa koşa onuncu perona gitmişler. Bombo güvenli bir yer bulup, "Tamam." demiş ve bavulları kıyafetlerin geniş bölümlerine gizlice sokmuşlar. Uçağa binmişler ve bir süre uçtuktan sonra gizlice yemeklerini yemişler. Biraz zor olmuş tabi. Çok geçmeden Bombo'nun elbisesinden bir yırtılma sesi gelmiş. Bombo: “Elbisem yırtılıyor Zuzu.” demiş. Zuzu: “Olamaz elbiseler koltuğun yanına takılmış, benimki de yırtılıyor, hadi şu kapıdan geçelim.” demiş. Gizlice kapıdan geçmişler ve birde ne görsünler? Uçağın bagaj alanına gelmişler meğerse. Tam o sırada görevlinin sesini duymuşlar. Zuzu hemen, “Buradan gitmeliyiz yoksa yakalanacağız.” demiş. Bombo iyi de nasıl gideceğiz, diye karşılık vermiş. Zuzu acil çıkış kapısını göstererek buradan gidebiliriz, demiş ve kapıyı itirmeye başlamış. Çok geçmeden kapı açılmış. Bombo: “Olmaz Zuzu, gidemeyiz yoksa aşağıya düşeriz.” demiş. Zuzu: “Bombo aşağıda deniz var, bu fırsatı kaçıramayız ya şimdi ya da hiç!” diye cevap vermiş. Bombo en sonunda kabullenmiş. Gözlerini kapatmışlar ve sonsuz denize doğru atlamışlar. Düşüklerinde kendilerini bir balinanın üzerinde bulmuşlar. Zuzu doğrularak valizin içerisindeki arkadaşlarını çıkarmış. Diğerleri de Bombo ve Zuzu kadar şaşkınmış. Hayvanları fak eden balina: “Selam, ben Mavili.” demiş. Hayvanlar ona karşılık vermişler ve bütün olanları Mavili'ye anlatmışlar. Biraz düşündükten sonra Mavili: “Anlıyorum dostlarım. Eğer isterseniz sizi ben götürebilirim, gideceğiniz orman buraya çok yakın.” demiş. Hayvanlar bunu kabul etmiş. Yol boyunca Bombo ve Timi birbirlerine mahcup mahcup bakmış. Gün doğunca ormana varmışlar. Kıyıya geldiklerinde Mavili'ye teşekkür etmişler. Biraz yürüdükten sonra Bomboların evine varmışlar. Bombo arkadaşlarına dönüp bakmış onlara, “Her şey için teşekkür ederim arkadaşlar, iyi ki varsınız.” demiş. Sonra da Timi'ye dönüp, “Senden çok özür dilerim Timi, kavga etmek ve seni kırmak istememiştim.” diye eklemiştir. Timi: “Asıl ben senden çok özür dilerim.” diye cevap vermiş. Ardından ikisi de arkadaşlarına sarılmış. Biraz sonra Bombo ile Timi evin kapısını çalmış. Kapıyı açan anne, baba Timi ve Bombo'yu karşısında bulunca çok sevinmiş. Misafirleri gören anne panda, onlara sarılıp, ağlayarak ikisini içeri almış. O gün akşama kadar çok eğlenmişler ve olanları anlatmışlar.

Birkaç hafta sonra diğer hayvanlar yaptıkları yeni evlere taşınmış. Timi ise artık panda ailesinin üyesiymiş. Yaşanan olaylar sonrasında artık hiç kavga etmiyorlarmış. Çünkü ikisi de birlikten kuvvet doğduğunu çok iyi biliyor ve dostluğa değer veriyormuş.

Neslihan Azra DEMİR
7/G

İYİLİK HER ŞEYDEN ÜSTÜNDÜR

Size eski zamanlarda yaşanan bir dostluk ve dürüstlüğün önemini kavramamızı sağlayan bir olay anlatacağım: Eskiden birbirini çok seven ve birbirine bağlı üç arkadaş varmış. Onlar Ali, Ayşe ve Mehmet’miş. Bu üç arkadaş birbirine çok kenetliymiş. Ali, aslen Bursalı ve dokuz yaşında bir çocukmuş. Uzun boylu ve zayıf biriymiş. Ayşe, aslen Artvinli dokuz yaşında, siyahsaçlı çok güzel bir kızmış. Ayrıca gözlerinin rengi de elaymış. Mehmet, aslen Alman ama iki yıl önce Bursa’ya taşınmış. Mehmet sarı ve kıvrıkcık saçları ile tam bir Alman çocuğuymuş ayrıca Mehmet de benim dedemmiş. Sizin de tahmin ettiğiniz üzere size dedemin yaşadığı bir olayı anlatacağım:

Mehmet, Ali ve Ayşe 4. sınıfı yeni bitirmişler. Ayşe’nin babasının bir bakkal dükkanı varmış. Ali’nin de babasının bir berber dükkanı varmış. Ali, Ayşe ve Mehmet genelde acıktıklarında Ayşe’nin babasının bakkalından bir şeyler yer ve içerlermiş. Aslında mahallenin serseri çocukları da varmış. Onlar: Vedat, Avni ve Şevval’miş. Ayşe’nin babası bakkalda olmadığı zaman üç arkadaş bakkalda duruyor, bakkalı işletiyorlarmış. Ayşe’nin babasının gitmesini kollayan serseri çocuklar hemen bakkala gelip ne var ne yoksa dağıtıp yerler içerlermiş, parasını ödemedi çekip giderlermiş. Üç arkadaş Ayşe’nin babası Ahmet’e mahcup olmamak için etrafı derleyip toplayıp serseri çocukların verdiği zararın parasını ödeme durumunda kalıyorlarmış. Bu durum üst üste birkaç kez gerçekleşmiş.

Akşam olunca eve dönmek için birbirlerinden ayrılan çocukların peşinde serseri çocuklar belirmiş. Ali’yi Avni; Ayşe’yi Şevval; Mehmet’i ise zorbalardan başkanı Vedat takip ediyormuş. Zorbalar birden Ali, Ayşe ve Mehmet’in önünü kesip aynı anda sırnı biliyorum, eğer birilerine söylememi istemiyorsan dediklerimi yap, demiş. Ali’nin sırnı ailesi küçük yaşta trafik kazası yaptığı için vefat etmiş, onu yurda yerleştirmişler; çok geçmeden Ali’yi bir aile sahiplenmiş ve o aileyi arkadaşlarına karşı mahcup olmamak için kendi ailesi olarak tanıtmış. Ayşe’nin sırnı ise annesi onu küçük yaşta terk etmiş, babası Ayşe’nin annesiz kalmaması için evlenmiş fakat üvey anne çok kötü biriymiş, ona çok kötülük yapıyormuş. Mehmet’in sırnı aslında Mehmet’in ailesi çok zenginmiş ama arkadaşlarını kaybetmemek için fakir rolü yapıyormuş. Üç Arkadaş zorbalara arkadaşlarına bir şey söylememeleri şartıyla istediklerini yapacaklarını mecburen kabul etmişler. O günün akşamı evlerine yorgun gelen üç arkadaş ertesi gün öğlen vakitlerinde parkta buluşma üzere vedalaşmışlar.

Ertesi gün parkta buluşan arkadaşların üçünün de suratı sirke satıyormuş. Dün akşamdan yaşanan olaylardan dolayı kimse konuşmuyor, hepsi birbirlerinin yüzlerine boş boş bakıyormuş. Arkadan gelen Ahmet Bey’in sesi ortamın sessizliğini bozmuş. Ahmet Bey yarım saatlik bir işinin olduğunu bu sürede çocuklara bakkala bakmalarını istemiş. Aslında bu işinin yarım saat sürmeyeceğini doktor kontrolünün daha uzun süreceğini kendisi de biliyor fakat çocuklara söylemiyormuş. Doktor kontrolünden çıkan Ahmet Bey en yakın dostu ile telefonla konuşurken kanser olduğunu bu teşhis için çok geç kalındığını söylerken en büyük korkusun üvey anne elinde Ayşe’nin büyüyeceğiymiş. Bu konuşmayı duyan Mehmet hemen bir buluşma ayarlamış. Parkta buluşan arkadaşlarına olup biteni anlatmış. Ayşe hem babasının üzüntüsünü hem de bunca yıldır sakladığı sırnın gün yüzüne çıkmasına çok üzülüyordu. Ayşe’nin üzüntüsü

ile üzülen arkadaşları kendini sırlarını anlatma gereği duymuşlar. Sırlarını paylaştıktan sonra serseri çocukların kendilerini tehdit ettiklerini de anlatmışlar.

Artık Ayşe'nin babası daha kötüye gittiğinden dolayı bakkalda daha uzun zaman geçirmeye başlamışlar. Bakkalda hem müşterilerle ilgilenirken serseri çocuklara “dostluk ve dürüstlüğü” öğretmek için planlar yapıyorlarmış. O hafta içinde planladıkları gibi serseri çocuklar yine dükkana gelmiş ve her zamanki gibi bakkala zarar vermeye başlamışlardı. Ali bakkaldan çıkıp babasını berber dükkanına gidip çocukları şikayet etmiş ve babası dükkana gelip serseri çocukların ailelerine olayı anlatacağını söylemiş. Bunu duyan çocuklar ailelerinden korktukları için bir daha hiçbir kimseyi tehdit etmemiş ve kötülük yapmamışlardır.

Günler sonra büyük bir mucize olup Ayşe'nin babası iyileştiği için artık bakkala gitmeyeceklerinin sevincini kutlarken bu üç serseri çocuğun artık tek tek gezdiğini fark etmişler ve onlara “dostluğun önemi”ni anlatmak istemişler ve grubun en kötüsü Vedat ile başlamışlar. Mehmet, arkadaşlarına onların bize yaptığı kötülüğe karşı bizim onlara iyiliğin öğretmemiz ve tehditle zorbalıkla hiçbir yere varılmayacağını anlatmamız gerek, diyormuş. Vedat'ı tek gören Mehmet, Vedat'a arkadaşlarını toplamasını ve onlara önemli bir konu hakkında konuşma yapacağını söylemiş. Arkadaşları ile küs olan Vedat zar zor buluşmayı kabul ettirerek bulaşma yerine arkadaşlarını getirmiş.

Ertesi gün buluşma yerine gelen serseri çocuklar, Mehmet ve arkadaşlarının ne konuşacağını merak ediyorlarmış. Gelen üç arkadaş “dostluk ve dürüstlük” konusunda öyle güzel konuşma yapmış ki bizim serseri çocuklar artık serseri olarak anılmak istemediklerini ve onlar gibi birbirlerine bağlı dostluk ve dürüstlük üzerine kurulan arkadaşlık grubuna katılmak istediklerini söylemişler.

O günden sonra bu kişiler, birbirine bağlı, “dostlar” olmuşlar. Artık hepsi her koşulda birbirine destek olan, yardımcı olan ve birbirinden ayrılmayan dostlarmış. Sizler de iyi olmaya devam ettikçe, iyilik yaptıkça gerçek dostlar kazanacağınızı unutmayın.

Zeynep Ecrin ARSLAN
7/G

ÜÇ KEDİ, BİR İNSAN

İstanbul'da serin ve güzel bir gündü. Üç kediden oluşan küçük ve sevimli bir aile İstanbul sokaklarında normal bir gün geçiriyorlardı. Ta ki terk edilmiş insan yavrusunu görene kadar. Kalabalığın arasında terk edilmiş bir çocuk... Kim bilir annesi şimdi nerelerdeydi. "Onu bırakalım, bize yük olur." dedi ortanca kedi. Bunu duyan kardeşleri üzüldü. "En azından annesi gelene kadar beklesek..." dedi küçük kedi, abileri de kabul edince ortanca kedi de oflayıp puflayarak kabul etti. Akşama kadar bekleyen üç küçük kedi, annesinin onu terk ettiğini anlayarak onu yanlarına almaya karar verdiler.

Küçük insan ve üç küçük kedi düştüler yola. Onları gören diğer yetişkin kediler alay edip durdular, bizimkiler aldırmadı. Ertesi gün üç küçük kedi ve bir insan yavrusu İstanbul sokaklarında gezmeye başladı, çocuğu gören insanlar şaşırđı. Bazıları çocuğu alıp kaçmaya çalıştı fakat bizimkiler izin vermedi, insanları tırmalayıp uzaklaştırdılar. İstanbul'un hayvan sever sakinleri küçük çocuğu ve kedileri atıştırmalıklarla doyurdular.

Üç küçük kedi insan yavrusunu buldukları yerden geçerken yanında polislerle bir şey aranan bir kadın gördüler. "Ne arıyor acaba?" dedi abi kedi. "Belki de yavrusunu arıyordur." dedi küçük kedi. Ortanca kardeş onlarla alay etti, imkânı olmadığını düşünüyordu. Kadın onları oracıkta gördü ve donakaldı. Koşarak kediciklerin yanına gelip çocuğu kucağına aldı. "İşte!" dedi kadın. "İşte, bu kız polis bey, bu benim kızım!" Kedicikler minik insanın annesine kavuşmasına çok mutlu oldular. Onlar da hoş İstanbul'un karanfil kokulu sokaklarındaki maceralarına devam ettiler.

Gökçen YÜRÜK
7/H

VOLEYBOLUN KARANLIĞINDAN AYDINLIĞINA

Merhaba, ben Sinem. Ben sporun, genç yıldızlarından biriyim. Kendimi bildim bileli hep işini başarı ve sevgi ile yapan usta bir voleybolcu olmak istedim. Tabi sandığım kadar kolay olmadı. Ben voleybolu, ilkokul dördüncü sınıfta arkadaşlarımla oynamaya başladım. O zamanlar voleybol için pek bir çabam yoktu. Sadece eğlenmek için oynuyordum. Git gide sürekli oynamak istemeye başladığımı fark ettim. Voleybol, bende merak uyandırıyor.

Kısa sürede ailem bu durumu fark etti. Babam bana yardımcı olmaya çalışacağını söyledi ama annemi ikna etmemiz zor olacaktı. Annem, okuyup iyi bir yerden mezun olmamı, işinde başarılı olmuş bir kadın olmamı isterdi. Ama zaman ilerledikçe benim voleybola karşı sevgim artıyor, diğer meslekleri gözüm görmüyordu. Bütün hafta, beden eğitimi dersini heyecanla, voleybol oynayabilmek için bekler dururdum. Zaman geçti ama voleybola olan sevgim geçmedi. Aksine büyüdükçe kavramaya, kavradıkça gelişmeye başladım. Altıncı sınıf olduğumda, artık voleybolda baya gelişmiştim. Dördüncü sınıfta, öylesine eğlenmek için oynayan Sinem değildim. İşinde önemli yerlere gelmek, başarımın yıldızı, gururlu bir sporcu olmak isteyen Sinem'dim. Milli takım forması giyip, ülkesini temsil etmek isteyen Sinem. Yılmadım ve sürekli çalışıp çabaladım. Babam benim en büyük destekçim olmuştu.

Bir arkadaşımın voleybol kursuna yazıldığını duydum. Bu haberi babama verdim. Babam kendisinin izin verdiğini ama anneme sormam gerektiğini söyleyince üzüldüm. Annemin izin vermeyeceğine emindim. Yine de şansımı denemek istedim. Annem derslerime olan ilgimin azalacağından endişe ediyordu. Annemi ikisini de aynı anda yapabileceğimi kanıtlayarak ikna edebildim. Bunun için annemden defalarca şans istedim, en son arkadaşlarımla da ısrarıyla ikna olmuştu. Annemin tek bir şartı vardı: Eğer notlarım düşerse beni kurstan alacaktı. Benim için kolay işti çünkü dershaneye de gidiyordum ve dershanenin bana katkısı büyüktü. Gerekli ekipmanlarımı alıp en kısa sürede kursa başladım. İlk gün koçumun ilgisini çekmiştim. Beni yanına çağırıp daha önce kursa gidip gitmediğimi sordu. "Hayır." dedim ve şaşkınlıkla suratıma baktı. Ailemle konuşmak istediğini söyledi. Kötü bir şey yapmış olmaktan korktum ama çekinmeden aileme durumu anlattım. Ertesi gün ailem gidip konuşmuştu. Eve geldiklerinde yüzlerinde ufak bir tebessüm ile bana bir sürprizleri olduğunu söylediler. Çok sevinmiştim ve meraklanmışım. Ailem fazla uzatmadan, takıma seçildiğimi söyledi. O anki şaşkınlık ve sevinç ile ne yapacağımı bilemedim. Ailem beni tebrik etti. Voleybolcu olmamı istemeyen annemi bile gururlandırmış ve fikirlerini değiştirmiştim. En doğru tabir ile annemin ön yargısını kırmıştım.

Annem o günden sonra beni derslerim konusunda zorlamayı bıraktı. Geleceğim hakkındaki bu önemli seçimi bana bıraktığını söyledi. Günlerce düşündüm. İkisi de aynı anda oluyor ama çok üst üste geliyordu. Böyle olunca dinlenmek için zamanım kalmıyordu. Yaklaşık bir hafta kadar daha düşündükten sonra küçük bir detay fark ettim. Ben dershaneye çoğu zaman isteksiz giderken, antrenmanlarıma, can atarak gidiyordum. Benim ilgimin ve yeteneğimin gerçekten spor olduğunu düşündüm. Kararımı aileme söyledim. Annem ilk defa spor konusunda inanarak ikna olmuştu. Babam da benim gibi düşündüğünü söyledi. Sonuç olarak dershanemi ve okulu tabi ki bırakmadım. Sadece ailem dersane hocalarımla konuştu ve ders saatlerim antrenmanlarıma daha uygun hale getirildi. Böylelikle iki işimi de yorulmadan ve bıkmadan halledebilecektim.

Kursumun takımında uzun süre oynadım. Birçok maç kazandım, bazı maçları kaybettim ama her zaman kendimi olduğum gibi hissettim. Benim için en önemlisi de buydu zaten. Tam her şey hallolmuş, huzurlu günlerimi yaşarken taşınmamız gerektiğini öğrendim. Tabi ki de taşınmak istemiyordum. Okulumu, arkadaşlarımla, sevdiğilerimi, takımımı öylece bırakıp gidemezdim. Ama taşınmamız zorunluydu. Zor da olsa kabullenmek zorundaydım. Bu süreçte çok sıkıntı yaşadım. Ailem koçumla, okulunun müdürüyle ve diğer herkesle konuşup işleri halletmişti bile. Anladım ki artık geri dönüşüm yoktu. İstemesem bile herkesle vedalaşmak zorundaydım. Ertesi gün ilk defa ağlayarak antrenmanıma gittim. Son antrenmanım olacağı gerçeği bende üzüntü ve korku uyandırıyor. Vardığımda koçum ve arkadaşlarım beni kapıda karşıladı. Onları görünce daha çok duygulandım. İlk defa antrenman yapmak istemediğimi hissettim. Buradaki son günümdü ve ben de iyi bir anı bırakmasını istediğim için antrenmana katıldım. Antrenmanımı bitirdikten sonra tüm

takım bir fotoğraf çektik. Son kez herkesle vedalaştım ve eve döndüm. Her şey benim için çok zorlaşıyordu.

Her şeyimizi topladıktan sonra, taşındık. Gittiğimiz yerde yeni bir kursa yazıldım. Önemli bir takımın altyapısıydı. Takımdaki kişiler bana çok yabancı gelmişti. Koçum da pek iyi değildi. Yedinci sınıfta başladığım bu kursta üç senem boşa gitti.. Kurs çok katıydı ve beni yeterli görmediler. Sekizinci sınıfta LGS telaşım olduğu için pek yoğunlaşamadım. LGS derdimi bitirip, iyi bir lise kazanıp, kursuma tekrardan yoğunlaşmaya başladım. Ama koçum beni her zaman yetersiz gördü. Nihayetinde onuncu sınıfın sonunda koç değişti, yeni bir koç geldi ve karanlığıma aydınlık oldu. Beni fark etti. Takıma alındım. Yıllarımı bir koç yüzünden karanlığın kuytularında geçirmiş olmama oldukça üzüldüm. Bütün bunları yaşarken baktığım tek fotoğraf eski takımım ile çektiğimiz son fotoğraf oldu. Onların özlemine hep çektim. Bir kez olsun aklımdan çıkmadılar. Onları düşünerek oynadım ve bunu onlar adına başardım. Ailem yine benimle gurur duydu. Babam hep ne kadar güçlü bir kız olduğumdan, annem ise hep inatçı ve başarılı bir kız olduğumdan bahsetti. Bu sefer ben gururlandım. Başarılarım eski takımımda duyulsaydı, eminim ki onlar da benimle gurur duyarlardı. Gurur bu hikayenin en büyük duygusuna, başarı tutkum ise en güzel davranışıma dönüşmüş oldu.

Benim korkunç karanlığıma büyük aydınlıklar yapan koçlarım, destekçi ailem, güzel niyetli arkadaşlarım sayesinde gülerken, ağlayarak, sevinerek, üzülen en önemlisi, hiçbir şekilde vazgeçmeyerek, küçük de olsa içimde yanıp sönmek bilmeyen umudumun sesini dinleyerek başardım. Başarı ve emek kelimelerinin sadece harflerden oluşmadığını anladım. Gururu hem yaşadım hem yaşattım ve birçok kişinin sesi, ilhamı oldum. Kazanmak da var, kaybetmek de var bu hayatta. Önemli olan çalışıp başarıya ulaştıktan sonra bunların bilincinde olmaktır.

Berin BAYCAN
7/I

ÖYLE BİR DEVLET Kİ BU

Atatürk öyle bir devlet kurmuş ki
Akmış şehit kanları toprağa,
Gökten yansımış ay ve yıldız bayrağa,
Gelmiş vakti ülkece ayağa kalkmanın.

Atatürk öyle bir devlet kurmuş ki
Yüz yaşını geçti bu devlet,
Yüz yıl önce oldu millete emanet,
Mecliste belirlenmiş yönetim şekli cumhuriyet.

Atatürk öyle bir devlet kurmuş ki
Milletine verilmiş seçme seçilme hakkı,
Adalet ve insan haklarının olması en güzel farkı,
Hürriyet ve bağımsızlık olmuş dillerde şarkı.

Yağmur İrem ERCAN

6/C

İLK GÜN

Sonunda heyecanla beklediğim o gün yaklaşıyordu. Aslında yalnızca ben değil, tüm yaşlıtlarım da heyecanla bekliyordu.

Yarın okulun ilk günüydü. Her ne kadar ortaokula başlayacağım için mutluluk duysam da içten içe heyecanlı ve kaygılı hissediyordum kendimi. Bir taraftan ise yeni arkadaşlarım kimler, nasıl insanlar olacak acaba, diye düşünmeye başlamıştım. Bence onlar da bunu düşünüyorlardı. O gece büyük bir heyecanla yatmaya hazırlandım ancak hiçbir şekilde uyuyamadım çünkü acayip heyecanlıydım. Sabah biraz da olsa kaygılarım heyecanım arasında kaybolup gitmişti. Hemen kalkıp heyecanla beklediğim okulumun ilk günü için hazırlanmaya başladım.

Bugün her şey için daha büyük bir özen gösteriyordum, formalarımı giydim ve evden çıktık. Ailemle beraber okuluma doğru giderken içimde, heyecanın beraberinde büyük beklentiler de taşıyordum bir yandan ise düşüncelerimi annem ve babama anlatıyordum. Sınıfımıza girdiğimde ise daha çok telaşlı hissediyordum ancak biliyordum ki hepimizin içinde tatlı bir telaş vardı; bu herkesin gözünden okunuyordu resmen. Fakat birbirimizle kaynaştıkça hepimiz endişelerimizden ve kaygılarımızdan kurtulmaya başlamıştık. Birbirimize karşı daha sıcaktık, daha samimiydik. Gün geçtikçe benim kaygılarımın hepsi uçup gitmişti, oldukça rahatlamış hissediyordum. Öğretmenlerimin çoğu ile tanışmıştım ve onları da çok sevmişim, gerçekten hepsi oldukça iyi öğretmenlerdi. Yeni okuluma kolayca alıştım, okulumu çok seviyordum hatta okula gideceğim için hep çok mutlu oluyordum; güzel arkadaşlıklar kurmakla birlikte derslerden de zevk alıyordum ve artık bu tür durumlarda kaygıyı ve olumsuz düşünceleri kendimden nasıl uzaklaştırabileceğimi biliyordum. En güzel yanı da buydu! Okulumun ilk günü ise benim için hep değerli bir anı olarak kalacaktı.

Okulumu ve sınıfımı hâlâ çok seviyorum, bütün arkadaşlarıma buradan sevgiler...

Merve CAN
6-E

ZAMAN BEKLEMEZ

Zamanın birinde Dilay adında günlük tutmayı çok seven bir kız varmış. Dilay'ın bu günlük sevgisi beş yaşında başlamış. Hatta yazmayı tam öğrenmediği zamanlarda bile o söyler annesi yazarmış. Sekiz yaşından beri günlük olarak aynı defteri kullanıyormuş. Ama zaman ile ilgili düşünceleri on üç yaşında başlamış.

Hemen anlatalım. Dilay yine günlüğünü yazmak için sayfaları çevirirken küçükken yazdığı sayfaları görmüş. “Acaba ben küçükken neler yapıyordum? Günlerimi nasıl geçiriyordum?” sorularının cevabını bulmak için hemen okumaya başlamış. “Bugün bana kıyafet aldık, ben de çok mutlu oldum. Sonra eve geldik, arkadaşlarımla saklambaç oynadım.” Dilay: “Ben niye böyle yazmışım ki? Ben günlüğümde mutlu olduğumu asla yazmam. Hislerimi yazmam ben. Saklambaç mı en sevdiğim oyunlardanmış?” diye söylenmiş. Meğer küçükken ne farklıymış. Yazısını da çok çirkin ve büyük bulmuş. Şimdi ise inci gibi ve küçük yazıyormuş. “Ama karakterim, adım, görünüşüm aynı. Ee o zaman nasıl bu kadar fark olabilir? Sadece beş yaş...” diye söylenmeye devam etmiş. Hemen Google amca'yı açmış. “İnsan büyüyünce” yazıp aratmış. Zaten Google devamını getirir, diye düşünmüş. Biraz araştırmış ve bulduğu sonuçlar şunlar olmuş:

- *İnsanın büyüdükçe hayalleri değişir çünkü yeni şeyler öğrenir.
- *İnsan büyüdükçe hayata farklı bakar çünkü bazı olaylardan sonra ders alır.
- *İnsan büyüdükçe sorunlar yaşar. Bu nedenle istekleri değişebilir.
- *İnsanın büyüdükçe dertleri artarsa hayattan soğuyabilir.

Dilay da bu olaydan sonra hayata farklı bakmış. Artık zamanını değerlendirmeye ve daha güzel vakit geçirmeye çalışıyormuş. Ne de olsa büyüyünce bunları yapmaya vakti olmayabilirmiş.

Zamanınızı iyi değerlendirin. Yapmak istediklerinizi yapın ki içinizde kalmasın. (Tabii olabilecek şeyleri! “Benim hayalim bir günümü dışarıda geçirmek” diyenlerin işi zor.) Belki de şu an yapabildiğiniz şeyleri büyüyünce yapamazsınız. Unutmayalım ki zaman bizi beklemez. Haydi, geç kalmadan hayaller gerçekleşsin!

Zeynep ÖZTÜRK
6/E

BAZEN YENİLMEK GEREKİR

Yusuf çok hareketli bir çocuktur. Onu bir dakika yerinde tutmak neredeyse imkansızdır. Yusuf'un durumundan sadece ailesi değil, öğretmeni de şikâyetçiydi. Yusuf gün boyunca sayısız unutulacak kadar uyarı alırdı. Ama Yusuf bunlara alışmıştı. Ailesi onu ne kadar uyarırsa uyarısın, yine de söylenenlere aldırmaz etmezdi. Büyüklerinin söyledikleri bir kulağından girip diğerinden çıkıyordu. Okulunda onun gibi birkaç çocuk daha vardı. Bu çocuklardan biri de Mehmet'ti. Mehmet, Yusuf'tan dört yaş büyüktü ve Yusuf, yaramazlıkta asla Mehmet'le yarışmazdı.

O gün, Yusuf'un öğretmeni okula gelmediği için nöbetçi öğretmen onları bahçeye çıkardı. Sınıftaki herkes çok mutluydu ama bahçede sadece onlar yoktu. O sırada Mehmetlerin beden eğitimi dersi olduğu için onlar da bahçedelerdi. Yusuf aldırmaz etmedi ve arkadaşları ile birlikte futbol oynamak için takım kurdular. Mehmetler de basketbol oynuyordu. Herkes istediği oyunu oynamaya başladı. Ama bir sorun vardı; okul bahçesi yeterince büyük olmadığı için, basketbol ve futbol takımları zaman zaman birbirlerinin sahalarına giriyorlardı. Bu durumdan iki grupta rahatsızdı. Yine de yapacak bir şey yoktu. Bir süre boyunca oyunlar devam etti fakat Mehmet "Kendi beden dersimizde oyunumuzu mahvediyorlar." diye düşünerek Yusuf'lara öfkeyle bağırdı: "Hey! Çocuklar oyunumuzu mahvediyorsunuz. Gidin başka bir yerde oynayın!" Futbol takımı ses çıkarmadan futbol oynamaya devam etti. Yusuf'un onu önemsemediğini gören Mehmet, daha da sinirlendi ve arkadaşlarıyla hem Yusuf'lara hadlerini bildirmenin hem de oyunlarını daha eğlenceli hale getirmenin yolunu buldu. Yusuf'lara: "Bu böyle olmayacak. Var mısınız maç yapmaya? Kaybeden taraf sahasını kazanana bırakır." dedi. Yusuf hemen atıldı ve Mehmet'in teklifini kabul etti. Böylece maç başladı. Yaşları küçük olmasına rağmen futbol grubu, basketbolu gayet iyi oynuyordu. Mehmet şaşırılmıştı. Şu ana kadar onlara şans tanımıştı ama artık gerçek oyunlarını ortaya koyma vakti gelmişti. Mehmet ve arkadaşları basketbolu olması gerekenden daha hırslı ve sert oynuyorlardı. Ayrıca hile bile yapıyorlardı. Yusuf'lar itiraz etseler bile hiç kimse onları önemsemedi. Kısa süre sonra futbol grubu iyice hırpalandı ve güçleri bitti. Artık sadece maçın bitmesini istiyorlardı. En sonunda Yusuf'ların ısrarı sonucu maç bitti. Mehmetler çok eğlenmişken, Yusuf'ların her tarafları ağrıyordu.

Yusuf yenilgi ve yorgunluğun etkisiyle birkaç günü morali bozuk bir şekilde geçirdi. Ta ki okulun son gününün son teneffüsüne kadar! Teneffüs zili çaldığında Yusuf da herkes gibi dışarı çıktı. Ama hâlâ keyfi yoktu. Merdivenlere oturdu. Bahçedeki çocukları izlemeye başladı. Birden Mehmet ve başka bir çocuğu basketbol oynarken gördü ve "Acaba kim yenecek?" diye düşünüp maçı izlemeye karar verdi. Maçı izlerken Mehmet'in kendi yaşlılarıyla basketbolu olması gerektiği gibi oynadığını gördü. Yusuf sinirlendi çünkü Mehmet onları küçümseyip onları hırpalamıştı. Ama Yusuf bundan bir ders çıkardı. Yusuf, kendi kendine: "Sen sen ol; asla kendinden küçük ve güçsüzleri küçümseme, onlara kaba davranma." diye söz verdi.

Aslıhan ASLAN
6/E

SİHİRLİ PUSULA

Ece ve kardeşi Eser İstanbul'da yaşamaktadır. Dedeleri onlara çok özel bir hediye verir. Yıllarca hikâyelerini dinledikleri pusula şimdi ellerindedir, kulaklarında dedelerinin nasihatleri, ellerinde sihirli pusula ile gerçeklik ile hayaller arasında bir süre kararsız kalsalar da macera tutkuları ağır basar ve kendilerini bu sihirli dünyaya bırakırlar...

Ece ve Eser cesaretlerini toplayıp dedelerinin kendilerine hediye ettiği sihirli pusulayı kullanmaya karar verirler ve kendilerini muhteşem bir maceranın içinde bulurlar. Pusulanın çok önemli bir özelliği vardır. Ancak bir çocuk kalbinin güzelliği ile kullanıldığında çalışmakta ve dünyadaki güzellikleri işaret etmektedir.

Uzun yıllar sadece hikâyelerini dinledikleri maceraları şimdi kendileri yaşamının heyecanı ile sabırsızlanmaya başlamışlardır. Ece ne kadar sabırlıysa Eser bir o kadar sabırsızdır. Israrlara dayanamayan Ece sihirli pusulayı çalıştırır. Rengarenk taşlarla süslenmiş gümüş kaplı pusulayı eline alır ve dikkatle kapağını açar. Heyecandan neredeyse kalpleri duracak gibi olan çocuklar nefeslerini tutup beklerler.

Birkaç saniye sonra pusulanın ekranı parlamaya ve etrafa gökkuşağının tüm renklerini yaymaya başlar. Birden renklerin içinde bir kapı belirir ve yavaşça açılarak pusulanın ışığıyla kucaklaşır. Ece ve Eser biraz tedirgin ve heyecanla, temkinli adımlarla kapıdan geçerler. Macera dolu yolculuk böylece başlar...

Sihirli pusula İstanbul' u göstermiştir. Pusula çocukları önce şehrin tarihi yerlerine yönlendirmiştir. Bu sırada dedelerinin sürpriz olması için söylemediği bir özelliği fark ederler. Pusula aynı zamanda konuşabilmektedir! Şaşkın bir heyecanla pusulayı dinlemeye başlarlar:

“Sevgili çocuklar, bu eşsiz yolculukta bana eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim. Sizlere sevgili ülkemizi ve devamında tüm dünyayı tanıtmak benim için sadece bir görev değil aynı zamanda mutluluktur. Haydi birlikte tadını çıkaralım. Pek çok medeniyete ev sahipliği yapmış olan İstanbul, dünyada eşi bulunmayan bir konuma sahiptir. Türkiye' de yer alan şehir, ülkenin 81 ilinden biridir. Ülkenin en kalabalık, ekonomik ve kültürel açıdan en önemli şehridir. Avrupa ve Anadolu yakasını birleştiren, tarihte ilk olarak Marmara Denizi, Boğaziçi ve Haliç' in çevrelediği bir yarımada üzerine kuruludur. Dünyanın en eski şehirlerinden biridir. Yüksek nüfusu ve ileri sanayi sektörü ne yazık ki çevresel sorunları da beraberinde getirmektedir.”

Kısa bir süre sessiz kalan pusula tam devam edecekken Ece endişeli bir tavırla soru sorar:

“Çevre kirliliği için önlem alınmıyor mu?”

Eser de ekler:

“Biz okulda bu konu ile ilgili bir proje başlattık, çöpleri ayrıştırmanın, ilk adımda örnekdavranış olması için önemli olduğunu söylemişti öğretmenimiz.”

Pusula:

“Çabalarımız çok güzel sevgili Eser, bu davranışı herkesin ve her kurumun benimsemesi, sürekliliğe getirmesi geleceğimiz için çok önemli.

Sevgili Ece, sanayi sektöründe çevre için tedbirler alınıyor, bunun yanında doğal olmayan ürün kullanımı (örneğin gereksiz plastik poşet kullanımı) gibi göze önemsiz gelen ve herkesin el birliği ile uygulaması gereken tedbirler ne yazık ki yeteri kadar uygulanmıyor. Bu durum biz doğa dostlarını üzdüğü kadar korkutuyor.”

Bireysel çabaların çok yetersiz olduğunu üzülerken gören çocuklar bu konuda tüm ülke genelinde öncülük edecek bir bilinçlendirme projesi başlatma konusunda kendilerine söz verirler.

Pusula anlatmaya devam eder:

"İstanbul çok zengin bir bitki topluluğuna sahiptir. 2500'ü aşkın bitki türü yetişmektedir. Sahip olduğu yeşil alanlar ve su havzaları ile yaban hayata da ev sahipliği yapmaktadır. Kültürel açıdan da önemli bir merkezdir. 2010 yılında Avrupa kültür başkenti ilan edilen şehir, yıl boyunca sanatsal faaliyetler ile zenginliğini çoğaltmaktadır."

Pusula konuşurken bir yandan da şehrin güzelliklerini görsel olarak da çocuklara sunmaktadır. Yeni tanıştıkları bu renkli dünyada hiçbir araca ihtiyaç duymadan, güvenli şekilde keşfe devam ederler. Kelimelerin ve zamanın yaşadıkları bu kısa tura sığamayacağını üçü de bilmelerine rağmen turlarını istemeye istemeye tamamlarlar. Renkli kapıdan tekrar evlerindeki odalarına dönerler.

Pusula ile yaşadıkları keşif çocukları çok mutlu eder ve birbirlerine keşfe devam ederek aynı zamanda bu gizemi korumaya söz verirler.

Zeynep KORUCU
6/E

KRALIN MUTLU SONU

Zamanın birinde bir kral varmış. Bu kralın annesi ve babası ise o küçükken başka bir ülkeye gitmiş. Ve bu krala nenesi ve dedesi uzunca bir süre bakmış. Bu kral farklı arayışlardaymış. Anne ve babasını bulmak bunlardan biriymiş. Önce okumak gerekiyormuş. Okumak için farklı bir ülkeye gitmiş. Gittiği ülke terk edilmiş bir ülkeymiş, kralın bundan haberi yokmuş; o ülkede ondan başka kimse yokmuş. “Bu ülkede kimse yok ve istediğimi yaparım.” diye kendini buranın kral ilan etmiş.

Bir ay geçmiş ve yavaş yavaş sıkılmaya başlamış. Aradan beş ay geçmiş ve kurtulmanın planlarını yapmaya başlamış. Aslında kendisi bir kral ve kurtulması kulağa bir tık saçma geliyor olsa bile gerçekten de kurtulması gerekiyormuş çünkü o ülkede kimse yokmuş. Artık psikolojisi bozulduğu için sağlıklı düşünemiyormuş. Sadece birkaç insan ona yeterli olurmuş ve artık insanların yüzlerini unutmuş. Sonra ağlarken yere oturmuş ve kara kara düşünürken yerde bir fotoğraf ve mektup görmüş, bu fotoğraf küçükken annesi ve babasıyla çekildiği bir fotoğrafıymış. Mektupta ise “Canım yavrum baban ve ben burada kaldık, bir daha görüşemeyeceğiz; bu mektubun sana ulaşması çok zor biliyorum fakat eğer ki ulaşırsa seni çok seviyoruz. Bunu hiçbir zaman unutma ve yanında olamasak bile hep kalbindeyiz.” yazıyormuş. Ağlayarak benim annem ve babam buradaymış o yüzden geri dönememişler, diye düşünmüş. Ama asla pes etmemiş ve anne babasını bulmaya koyulmuş, Bulunduğu ülkede sadece tertemiz bir çeşme suyu, kibrit ve konserve varmış. Aslında bunlar çok önemli hayati ihtiyaçlarıymış ve daha önce burada yaşayan insanların olduğunu anlamış ve yıkık bir ev görmüş. Bu eve sığınmış ve evde bir sürü konserve ve işine yarayan çoğu malzeme varmış. Burayı nasıl daha önce fark etmediğini sorgulamış ve bulduğu için mutlu olmuş.

Annesinin ve babasının hala yaşıyor olma ihtimali düşüncesi onu mutlu ediyormuş. Çantasına konserve ve başka malzemeler doldurmuş ve artık aramaya koyulmuş. Ne kadar dolaşsa da elinde bir fotoğraf ve mektuptan başka bir şey yokmuş. Tam umudunu kaybettiğini düşünürken annesinin sesini duymuş. O an her şeyi bir kenara bırakıp sadece annesine doğru koşmuş. Yaşı büyük olsa bile hala kendini annesinin yanında ufak bir çocuk gibi görüyormuş. Annesini küçükken pek göremediğinden dolayı onu bulmuş olması onu çok mutlu etmiş. Annesine “Anne babam nerede?” diye sormuş. Annesi: “Artık hep beraberiz. Birazdan baban da gelir. Çeşmeden su alıyordu.” demiş. Kral, annesinin söylediklerini duyduğu anda babası seslenmiş, kafasını çevirmiş ve koşarak babasının boynuna atılmış. Kral annesinin ve babasının evinde telsizin olduğunu görmüş ve neden hiç aramadınız, diye sorunca ailesi bozuk ve bir tamire ihtiyacı olduğunu söylemiş. Kral, ailesiyle birlikte yaşamlarını nasıl devam ettirebileceklerinin yolunu bulmaya koyulmuş. Şehre keşfe çıktıklarında orada yenilebilir bitkilerin yetiştiğini görmüşler. Kral: “Bunları çoğaltıp yetiştirelim, mevsim değiştiğinde önümüzdeki soğuk havalarda tüketiriz. Hem belki annem bize bitkileri pişirir ve biz onları toprağa gömer, ileri bir tarihte çıkarıp yeriz.” demiş.

Babasıyla yaşadıkları yeri onarmaya, düzeltmeye başlamışlar ve artık oraya yerleşip mutlu bir şekilde yaşamışlar.

Duru Destina ALKAN
6/E

**Bu kitap, İstanbul İl Milli Eğitim
Müdürlüğünün “Geleceğin Yazarları” projesi
kapsamında Büyükçekmece Mimaroba
Ortaokulu öğrencileri tarafından yazılan
eserlerden oluşmuştur.**

